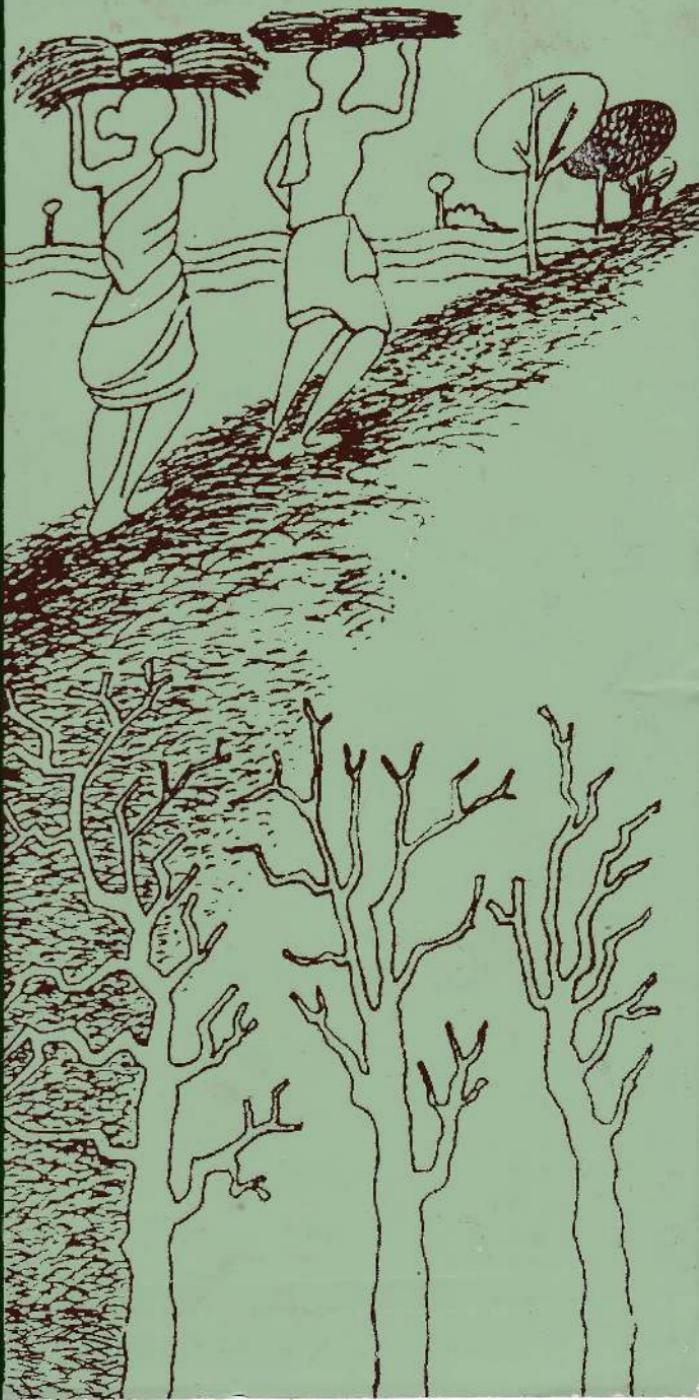

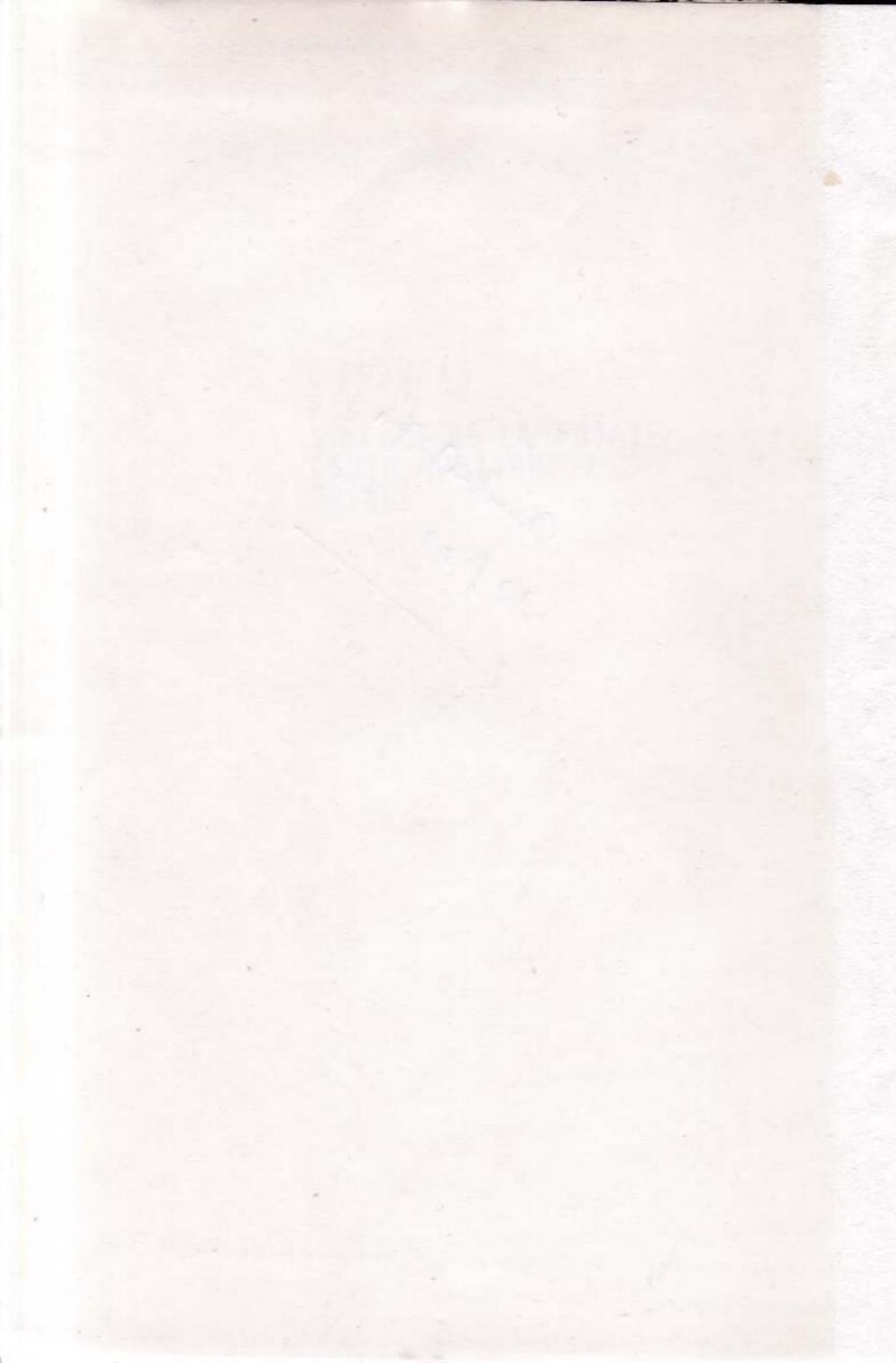
ଅପ୍ରାଚୀନ ମହାକାଵ୍ୟ

ଲକ୍ଷ୍ମୀନାଥ

C.FRANCIS
PTE.79
1-ALLEE DE LA FUTAIE
95370 MONTIGNY, L.C
FRANCE

Q2mhd3Pn
17/03/2001

சமவெளிநோக்கி

வளநாடன்

கலையழகன் வெளியீடு
புதுக்குடிமீருப்பு
முன்னைத்திவு

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன் படைப்புகள்

வெளியிடுவார்:
கலையழகன் வெளியீடு
முதற் பதிப்பு:
ஜூன் 2001

அச்சமைப்பு:
வவுனியா வடக்கு ப.நோ.கூ. ச.
பதிப்பகம்,

புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு

அட்டை ஒவியம்:
முல்லைக்கோணேஸ்

பதிப்புரினம்:
முருகேசு - கணகரத்தினம் (கணக்ஸ்)
ஓமுவில் வீதி, சரம்பொன் கிழக்கு,
ஊர்காவற்றுறை.

விலை: ரூபா 100/-

**Samaveli Nokki
Works of Valanaadán**

Publishers
Kalaiyazhahan Publication

First Edition
January 2001

Printers
Vavuniya North M.P.C.S Press
Puthukkudiyiruppu, Mullaitivu.

Cover design
Mullaikkonesh

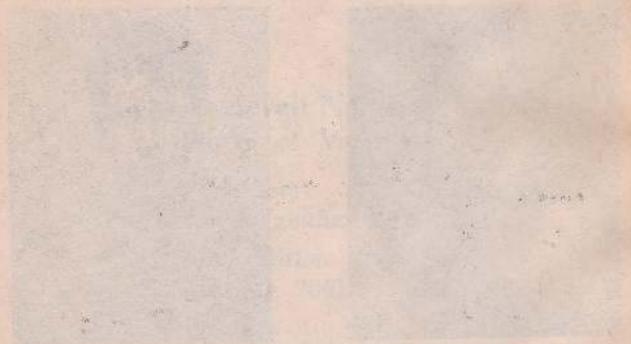
Copyright
Murugesu Kanagaratnam (Kanex)
Ozluvil Street, Karampon East,
Kayts.

Price Rs:100/-

படையல்

உறவில் உயிரொத்து
என்னில் உலவிலீட்டு
சிறவெகருத்துப் பறந்துபோன
மனைவிக்கும், மகனுக்கும்

卷之三

சமவெளி நோக்கி
வளாநாடன்

சமவெளி நோக்கிய நதியின்
மனவெளிப் பாடல்

ஏ தீரும் சமவெளியற்றுப்போன உலகிது.
உயரத்தின் சிரமும், பள்ளத்தின் படுக்கையும்
அருகருகான அவசத்தில் சுழல்கிறது பூமி.
அடக்குமுறைக்கான அதிகாரத்தின் சிடேசிடேப்பும்
விடுதலைக்கான திறகுகளின் படபடப்பும்
எதிரெதிராக நிற்கும் குருஷ்த்திரமே
இந்த உலகென்றானது.
பூக்கள் தம்முகில் தாமே மயங்கமுடிகிறதா?
கதறக்கதறக் காம்புகிள்ளிப்போக எத்தனை கைகள்.
குயில்கள் தம்குரலில் தாமே கீரங்கிப்போக முடிகிறதா?
கல்வெடுத்துக் காயப்படுத்த எத்தனை கைகள்.
ஒரு நாடு தன்னைத்தானே தீர்மானிக்க முடியவில்லை.
ஒரு இனம் தனக்குத்தானே முடிவெடுக்க இயலவில்லை.
அதிகாரங்களின் குரு மணங்களும்
உலக மயாதல்ன் அருப கரங்களும்
பாவப்பட்டதனைத்தையும் பிடித்துப் பசியாறுகின்றன;
மனச்சாட்சியையும், மனிதாயுதத்தையும் பிதித்துக்கொண்டு
சமரிஷைதளம்பீத் தள்ளாடுகிறது இந்தவையம்.

சமவெளிநோக்கி

வளநாடன்

நதியென்பதும், நியாயமென்பதும்
வூலி விற்கும் வெறும் வணைக்குரலாகி விட்டது
குற்றவாளிகளும், நதியாளர்களும் கூடுக்குலவுசின்றனர்;
வாதிடவேண்டிய வக்கீல்கள் வாய்டைத்துப் போயினர்
ஆழத்தின் அடியிலாவது ஏகாஞ்சம் ஈவிரக்கமிருக்குமெனில்
ஈழத்திழிரேன் இப்படி இன்னல்படவேண்டும்.

உச்சியில் உருவானாலும்
நதிகளெல்லாம் சமவெளியிற்றான் நாட்டியமாகின்றன.

ஏற்றமிறக்கறில்லாத இடங்களிற்றான்

சருதி சொகாத் சகம் கிடைக்கிறது.

பூக்களும், புறாக்களும் சமவெளியிற்றான்
தங்களை அழுப்பதேதுகின்றன.

சமவெளிநோக்கி

இங்கேயும் ஒரு நதி நகரத்தொடாடங்கிறது.

வழியில் அகப்படும் மலர்களை அள்ளிக்கொண்டும்
பாதையிற் கீடக்கும் பாராங்கற்களைத் தள்ளிக்கொண்டும்
நூங்கும் நுரையுமாகப் போவாகிக்கிறது இந்த நதி.

சமவெளிநோக்கிய பயணத்தில்
தன் மனவெளியிற் பார்த்ததை இதுபாடுகிறது.

வளநாடன்

என் பயணவழியின் சகபயணி

சுவாசத்துக்குச் சுதந்திரக்காற்றை அவாவுறும்
ஒரு வாணம்பாடு.

இருள் கீழித்தெறும் எழுகதிரின் வருகைக்காய்
பாடுகமக்கும் பங்காளி.

வியாக்கிரக சேணையின் சோதிப்ரீஸும்பினுள்
நடேத்தாவயதில் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தவன்.

எடுத்துத் தோளிலிட்டு

கைக்கில் வளர்க்க கடாவை

விடுதலைக்குக் கொடுத்து விடைகுழியில் வைத்தவன்.

அடுத்தடேத்து தன்மிது விழுந்த இடிகளுக்குள்ளும்

“கணகண் கலங்காணெனக்” கவிதை புணைந்தவன்.

அரங்கறிந்தேறும் ஆட்டக்காரன்

“நட்டம் பயின்றாடும்” நாடகக்காரன்.

இவனுக்குப் பஞ்சினாற் பொதிசெய்த நெஞ்சோவென

சமவெளி நோக்கு
வளநாடன்

என்னைப் பலமுறை என்னசெய்தவன்
தானை நடத்துமெங்கள் ஞானத்தந்தையையே
இவனும்தன் பஸ்குக்குவாகப் பவுத்தீரப்படுத்தியுள்ளான்.
வாழும் காலத்தில் வழியேதும் சொல்லாமல்
காலம் கடந்துமின் கண்திரப்பனவே
நல்ல இலக்கியங்களென்பதை நான் ஒப்புவதில்லை.
“எழுதிச்செல்வதே எழ்பணி
வழிசொல்வதற்கலை எம்வாசல்” என்பவர்கள்
எதிலும் சீடிகொடுக்காத இருடிகள்.
இது தப்பிக்கொள்ளும் ஒரு சாகஜும்
“சொந்தச் சகோதரர்கள் துண்பத்தில் சாதல்கண்டும்
சிற்றை இரங்காரடி” என்று
எட்டயபுரத்தரசன் எழுதியது அன்றைக்கு மட்டுமல்ல
இன்றைக்கும்தானே இது பொருந்திக்கிடக்கிறது.
பொன்னின் குடத்துக்குப் பொட்டிடுவதிலும் பார்க்க
சின்னப்பொறி முட்டுவதே சிறந்த படைப்புகள்.
தீயின் நாவுகள் ஏரிய
இங்கேயோர் தலைமுறை தீக்குளிக்கிறது.
கந்தகத்தை தழசநார்களுடன் கலந்து
இங்கேயோர் தலைமுறை உயிரில் திரிமுட்டுகிறது.
பூவென்றுவரை சொன்ன புலவோர் தலைகளிடு
என்னைப் பாரிங்கே என்று
பெண்ணை பொருதுகளத்தில் நீற்கிறது.
வன்னிக்குள் ஒரு வரலாறு தல்கொண்டு
விண்ணுக்கு நிகராக முடிகொண்டு விளங்கிறது.
பலமுக்கு இது கண்ணுக்கே தெரியவில்லையாம்.
அவர்கள் புல்லாங்குழலில் கொக்கைக்கட்டி
பூப்பறிக்கின்றனர்
உடுகள் நோப்புமாம்
உரத்துப்பாடுதலாகாதென உபதேசிக்கின்றார்.
வளநாடன்
வார்த்தைகளை வளைத்து வடிவு செய்யவில்லை
தன்கையாற் செதுக்கிய சிற்பத்துக்குக்கூட
கண்ணைத்திறக்கவில்லை.
அதனாலென்ன?

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

இப்படித்தான் இலக்கியமென எவர்தீர்ப்பெழுதக்கூடும்
வளநாடன்
தாயின் பரிவோடு தூளிகட்டி
எம்தேசத்துக்குத் தாலாட்டுப் பாடிலிட்டு
துள்ளியெழுவெனப் பன்றியெழுச்சீயும் பாடுகிறார்.
நெருப்பின் பொடிதாவி எம்நெஞ்சங்களில்
உணர்வின் தீழுட்டுகிறார்.
மாயக்கண்ணாடியின் தீழுபங்களாக
எந்த ஜாலமுமற்று
நெற்றிப்பொட்டடையே நிலவாகக் காட்டுகிறார்.
ஆவிபறக்கும் அவர்தம் வார்த்தைகளில்
ஒடுத்திரிகிறது.
உள்ளே கொதிப்புறும் உலைமுகத்தின் வாய்மொழியில்
புனைவுகள் இருக்காது
பொய்யான வேஷங்கள் கிடையாது.
வளநாடனின் படைப்புகள்
ஆடைகள் அதிகமற்று உலவுகின்றன
பொய்யாற் ஆத்மனீத்தைப் போல.
இவர். மொழியின் மதிப்புகளில் மர்மங்கள் விதைத்து
தன்படைப்புகளை
குறுக்கெழுத்துப்போட்டியின் கேள்விகளாக்கவில்லை.
எழுதியவண்ணயே எழுதியதுக்கு விளக்கம் கேட்கும்
அவலத்தை விரிக்கவில்லை.
மனம்போன போக்கில் பாடுக்கொண்டு
சமவளி நோக்கி
இந்தநடி நகரத்தொடங்கிறது.
அனெக்ஸ்ஸைப்போல என்னுடன் அருகருகாகக் குடியிருக்கும்
கணக்ஸ்கக்கு வாழ்த்து.

புத்தார் கிழக்கு,

புத்தார்

01-01-2001

-அன்புடன்
புதுவை இரத்தினாதுவர்

தாக்கங்களும் தவிப்புகளுமே என் எழுத்தின் தளமாகிறது

பூசிப்பெருவெளியின் தாசுக்குள் நானும் தூசாக நின்றே சம
வெளி நோக்குகிறேன். நான் எங்கு நிற்கின்றேன்; எனக்கு
ஆதாரத்தளம் எது; என்னுள் நானும், எனக்கப்பாலும், அதற்கப்
பாலும் கூட என்னை நான் தேடுகிறேன் என்பதில் எருக்கு எப்
போதுமே துல்லியமான தெளிவுண்டு.

இந்த உலகம் என்னை ஆகர்ஷிக்கின்றது. ‘மனிதம்’ என்
ணைப்பிரமிக்கவைக்கிறது அதுவே என்னைக்கோபப்படவும். சந்
கோஷிக்கவும், வேதனைப்படவும் வைப்பதுடன், சிர்திக்கவும்
தேடவும் வைக்கிறது. இதுவே என் இப்பாசியும் விட்டது.

காவலாகிக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு மனித்துளியும் எனக்
குள் ஏற்படுத்திச் செல்லும் அதீர்வுகளின் பதிவுகள் என்னைப்
பட்டை தீட்டிச்செல்கின்றன.

என்னை நானே இனங்காணப் புறப்பட்ட வேளை சீற்தான்
உலகம் எனக்குப் புரியத் தொடங்கியது. சமீதையெற்ற உலகியல்
முரண்பாடுகளின் மத்தியில் ‘மனிதம்’ படை அவலம் இப்பற்கை
யின் ஒரு கூறு தான் என்ற தத்துவம் எனக்குள் என் இாமைக்

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

காலம் முதல் ஏற்படுத்திய கருத்தியற்போராட்டத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகவே முருகேச கணகரத்தினத்திற் குள்ளிருந்து வளநாடன் வடிவம் கொள்ளுத்தொடங்கினான்.

கணகரத்தினத்தின் அனுபவங்களையும், உணர்வுகளையும் ஆத்மார்த்தமாக புரிந்து வளர்ந்த ‘வளநாடன்’ அவற்றை அதன் தன் சுதந்திர உயிர்ப்புடன் பதிவு செய்தவைகளே ‘சமவெளிநோக்கி’ உங்களையும் அழைத்துச் செல்லும் காலக்கடமையை நிறைவேற்ற வைத்துள்ளது.

இது காலத்தின் அவசியம் தானா? என்று குறித்து எவரும் கேட்டால், ஒந்து கடமையின் தேவையை காலம்தான் நிர்ணயிக்கும் என்பதே அவர்களுக்கான பதிலாகும்.

சமத்துவம், சமதர்மம் என்ற சொற்கள் எனது இளமைக்கால சித்தாந்தக் கோட்பாட்டின் மூல வரார்த்தகளாக இருந்தன. எத்தகைய சமதர்ம உலகைக் கணவு கண்டேனோ, எத்தகைய சமத்துவ இயல்புகளை டைல் வரித்துக் கொண்டேனோ அதற்காகப் போராடுதலும் என் இயல்பாகிஸ்ட்டது.

பாரதி கூறும் சிறுமைகளுடே பொங்கும் ‘குணம்’ எனக்கு இயல்பாகவே இருந்தமையாற்றானோ என்னவோ எனது கொதிப்புக்களுக்கும், தலைப்புக்களுக்கும் எழுத்து பேரொளியாக எனக்கு முன்றிற்கிறது.

எனது ஆத்மாவின் குரலையே என் எழுத்துக்களில் பதிவு செய்துள்ளேன். அதற்கேயுரிய உணர்வுடன் தெரிந்த மொழியில், அதற்கேயுரிய நடையில் அப்படியே பதிவு செய்துள்ளேன். உண்மைக்கு முலாம் பூசுவதில் எனக்கு உடன்பாடுவில்லை. வார்த்தைகளிடம் சரணாடவது எனக்கு வழக்கமில்லை. எதுவும் இயற்கையாக இருத்தல் தான் அழகு. உள்ளமரங்களும், உணர்வங்களும், எண்ணமானாலும், எழுத்தானாலும் அப்படித்தான். எனது இயல்சீணங்க்கான கூறுகிறேன்.

கலை இலக்கியப்படைப்புக்களுக்கு வரைவிலக்கணம் ஏதும் இருக்கிறதோ என்னவோ எனக்குத்தெரியாது. என்னைப்

சமவெளிநோக்கி
வளாடன்

போலவே என் படைப்புக்களும் சுதந்திரமானவை தான் மானுட சுதந்திரம், மானுடதர்மம், மானுடநேயம் இவைதான் எனது எழுத்துக்களின் அடிநாடம்.

இந்த விடுதலை நேசிப்புத்தான் லீடுதை அமைப்புடன் என்னை இவைத்தது. எங்கள் பெருந்தலைவனின் வழித்தடத்தில் நடக்க வைத்தது. சரியான இலக்கையும், நேர்த்தியான பாதை யையும் எனக்கு இனம் காட்டியது. ஆயிரமாயிரம் விடுதலை விரும்பிக்குடன் என்னையும் கீணைத்துக் கொள்ள வழி சமைத்தது.

இயல்பில் நான் ஒரு நாடகக் கலைஞர்தான். அஷ்வகுகள் தான் என்னை ஆளாக்கின என் ஆளுமையை வளர்த்தன. இந்த வகையில் அரங்கின் பல்வேறு கூறுகளையும், களப்பரீமாணங்களையும், மக்களுக்கான அதன் பணிகளையும் எனக்கு உணர்த்திய மதிப்பிற்குரிய முத்த கலைஞர்களான அன்னாவியார் இவைய பத்மநாநன், அ. தாசீசியஸ், குழந்தை ம. சண்முகவிங் கம், சி. மெளன்குரு ஆகியோர் என்னுடைய வழிகாட்டிகள் அவர்களுக்கான என் நன்றி ஆத்மார்த்தமானது.

கதாசிரியன், நெறியாளன், கவிஞர்கள் என நான் பன்முகப் படைப்பாளி வடிவம் கொள்ளக் காலம்தான் காரணமாயிற்று; இந்தக்காலத்தின் தேவையை உணர்த்தியவர்கள் எனக்குள் மென்னித்திருந்த வளாடனை எனக்கு இனம் காட்டுமெனில்லீரு என்னை அறிந்து கொண்டவர்களான என் அங்கீற்கும் மதிப்பிற்கு முரிய கவிஞர் புதுவை இரத்தினாதுரை அவர்களும், கவிஞர் கருணாகான் அவர்களுமாவார்கள். இவர்கள் என்னை நெறிப்படுத்தினார்கள்;— இவர்கள் எனக்கு வழிகாட்டினார்கள். என் படைப்புக்களை படித்து, வீரர்சித்து, பாராட்டி ஆத்மார்த்த உரிமையுடன் நான் வளர் உரமுடினார்கள். இவர்களின் ஆதாவுடன் கூடிய ஆலோசனையும் ஹக்கு முடிம “சமவெளிநோக்கி” என் பயணம் அடியெடுத்து வைக்கும் துணிச் சலை தந்தது; “சமவெளிநோக்கி” நால் உருவாகுவதில் அவர்களின் உழைப்பே அதீகம்.

எனது படைப்புக்களின் முதல் வாக்கியும், முதல் ரசிகையும், நடுநிலை வீரசகியும் எனது மனைவி அகந்தாவே ஆவார்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாட்டு

எனது படைப்புக்கள் நூலுகுவில் வரவேண்டுமென்ற ஆவலும் ஆர்வமும் அவருக்கே இருந்தது. காலம் அவரை கையசைத்துப் போன காற்றாக்கிலிட்டது.

‘சமவெளிநோக்கி’யை எந்த வெளியில் இருந்தாலும் அவர் பார்ப்பார் என்பது என் ஆத்மாவுக்கு மட்டுமே புரிந்த ஒன்று.

எது மண்ணினதும் மக்களினதும் விடுதலைக்கான போரில் என் அடியொற்றி தன் சுவடுகளைப் பதித்த என் மகன் ‘இம் ஒலப் கலையுகன்’ என்ற அன்றாட றமேஸ்குமார், தன்னிடமொற்றி என் தடம் பதிக்க வைத்து விட்டு விடுதயாகி விட்டான். ‘இவன் தந்தைக்கு என் நோற்றான் கொல்’ எனும் வள்ளுவ வார்த்தைக்கு இலக்கணமாகி விட்டான்.

நான் எந்தசமவெளியை நோக்கினாலும் அவன் கனவுகளுடன் ஈமர்த்து கையசைத்துப் போய்யிட்ட காலத்தின் பதிவுகள் இன்னும் எனது இலட்சம்ராகத் தொடர்வது அவனுடைய ஆத்மாவிற்குத் தீருப்பியையே அளிக்கும்.

எனது கால இலக்கிய வாழ்வின் ஏற்றத்தின் போது என் நோடு கைகோர்த்து துணையாக வந்தவர்கள், என் நீணவுள் பசுமையை உருவாக்கியவர்கள் பலர், இந்தச் சமயத்தில் அவர்களை நீணப்பது ஏழ்மியமான கடற்ச காலங்களை மனதுள் சரழிக்க வைக்கிறது.

இந்தத்தொகுப்பிற்கு அழுகு சேர்க்கும் அட்டையின் ஆக்ககர்த்தா மூலலைக்கோணைவு-நண்பர்-சகோதர படைப்பாளி கலை ஞான் என்னையும் என் படைப்புக்களையும் புரிந்துகொண்டு தன் தூரிகையின் ஆழுமையைக் காட்டியிருக்கிறார்.

என் படைப்புக்களை தட்டச்சில் பொறித்தும், நூலாக்கும் போதும் சரவை பார்த்தும் ஒத்துழைப்பு நல்கிய தம்பி காந்தனை யும் தம்பி தயாவையும் நன்றியுடன் நீணவு கொள்கிறேன்

சாதன வளங்கள் குறைந்த நிலையிலும் அழுகு அச்சிட்டு நூலுகுவாக்கித்தந்த விவுனியா வடக்கு ப நோ கூ சங்கப் பதிப்பக் தீர்வாகப்பொறுப்பாளர் அன்றை அவர்களும், பணியாளர்களும் மற்க முடியாதவர்கள்.

சமவெளிதோக்கி

வளநாடன்

வெளிச்சத்தளத்தில் நீண்றபடி 'சமவெளிதோக்கி' உங்களை அழைத்து வந்துள்ள பாதையில் என்னோடு பயணித்தபடி இலக்கியத்தடம் பதிந்த போராளிக்கலைகளுக்கள் பதித்த சுவடுகள் மாலீரர்கள் விதைத்த நீணவுகள் சமவெளிக்கு அப்பாலும் ஆற்ற வேண்டிய என் கடமைகளை நீணவுட்டிச் சென்னமே உள்ளது.

நன்றிக்குரியவர்கள் அனைவரும் நண்பர்களாக இருப்பது தான் 'நன்றி' என்று கூறவும் முடியாத கூறாமலிருக்கவும் முடியாத இக்கட்டான நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அவர்கள் சம்சீராயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களைவிடவா?

'வளநாடன்' என்று கலை இலக்கிய நண்பர்களிடையே என் எழுத்துக்கள் அறிமுகமாகியிருந்தாலும் அவ்வப்போது கனகரத்தினால் என்ற எனது இயற்பெயரிலும், அன்றாட என்ற என் மாலீரமெந்தன் பெயரிலும் எழுதியுள்ளமையும் இக்கணத்தில் குறிப்பிடவேண்டியது என் கடமையாகும். அப்பெயர்களில் எழுதியவையும் இத்தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

எழுத்துக்கள் மக்களை சென்றடைய வைக்கும் ஊடகங்கள் தான் மக்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் இடையேயான பாலங்கள். என் படைப்புக்களைச் சுமந்து மக்களுக்குக் கையளித்த வெளிச்சம், ஈழநாடுவராமலர், ஈழநாடு மாதமலர், ஈழநாதர், புலி களின் குரல் - வாணோசை ஆகிய வெஜுஜாத் தொடர்புடைகளுக்காலத்தை ஆவணமாக்கும்போது என் ஆக்கங்களை உள்ளாங்கிக் கொண்ட நன்றிக்குரியவைகள்.

எந்தக்காலத்திலும் எத்தகைய நெருக்கடியிலும் துவளாது சோர்வுராது வாழ என் இன்மையில் தமிழை என்னுள் ஆதார உராக்கி இன்று உயிர்ப்புடன் வாழ வழிவகுத்த என் பெற்றோர்களின்றி 'கனகரத்தினால்' வளநாடனாகியிருக்கமுடியாது. நன்றி கூறிவியலாத சிறாவிக்கடனிலு.

இந்தாலினை என்னவஞ்கும் மகனுக்கும் படையலாக ஒப்புக் கொடுக்கின்றேன்.

புதுக்குடியிருப்பு
முல்லைத்தீவு

ஓழிவில் விதி,
கரம்பொன் கீழுக்கு,
ஊர்காவற்றுறை.

இவ்வண்ணம்,
வளநாடன்
01.01.2001

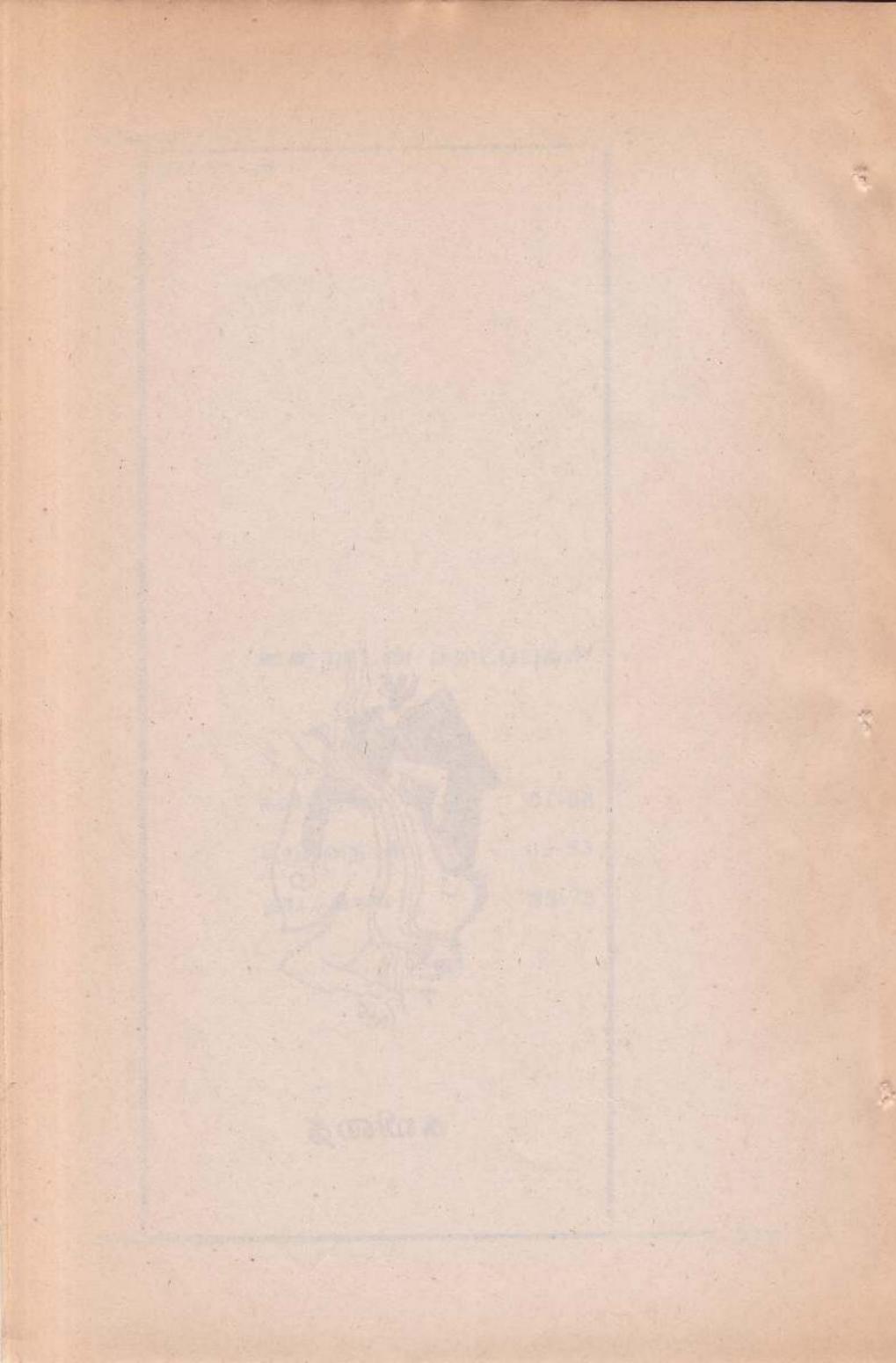
சும்புவளிநோக்கு
வளநாடன்

வளநாடன் படைப்புகள்

கவிதைகள்	01-64
சிறுகதைகள்	65-83
நாடகங்கள்	85-93

கவிதை

சமவெளி நோக்கி
வளாநாடன்

மீறல்

இறுகப் பூட்டி
கொடுமேன் ஏற்றுக்
உனது சிறையினுள்ளுர்
எனது ஆண்மா
இசைக்கிறது விடுதலைப் பாடலை.
'நான்கு சுவர்களும்
கம்பிகளும் அதைத் தடுத்துள்ளன'
என நீ நினைப்பதை விடவும்!
இச் சிறு வெளியும், முனைப்புறு மனமும்
எனது விடுதலை உலகே.

சமவெளிநோக்கி
வளநாட்டன்

திருவிழாக்கலை
நூல்தொகை

துபிலும் வீரர்

வரிசையாய்,
நீள நீளமாய், அடுக்குகளாய்
வெண்மையாய் சீராய்
துபிலும் மனிதர்
துபிலகையிலும் நெறி பிறழா ஒழுங்கு
மெய் சிலிர்க்கும்.

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

திருவாவலியூர்
வினாக்கள்

போராட்டம்

இருள் கவிந்து முட
வைத்த பொருள் எங்கென்று
தெரியவில்லை.

ஒரு துண்டு ஒளிபெறின்
அப்பொருள் கைசூப்படும்.

ஒளிபெறல் நம்பனி.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

திருவாலையூர்
பத்தாண்டம்

துளிர்ப்பு

சூழவும் நிமிருதலின்றி
இறுக்கம்!
துளிர்க்கவும் முடியாது
வளரவும் இயலாது
புல்லின நலை!
நீஞும் துயர்.
உடைக்க ஒரு கருவி
நம்பிக்கை
மனங் கொண்டால்
வெடிப்பில் துளிர்க்கும்
பூக்கும்
யாவும்.

சமவெளி நோக்கி
வளநாடன்

திருப்புறையே
நீண்ட வருமானம்

திசையும் வழியும் தெரியும்

நேற்றிரவும்
நான்கு பேரைச் சுட்டுக் கொன்றாய்.
அவர்கள் நிராயுத பாஸிகள்
என்று தெரிந்தும்
இப்படிச் செய்தாய்!
அவர்கள் தமிழர்கள் என்பதைத்தவிர
வேறு காரணங் உணக்குத் தெரியாது!

எங்களின் கையிலிருக்கும்
துப்பாக்கினள்
நியாயம் அற்றவுண்ணை
அகற்றுவதற்காக என்பதறிவோம்:

சமவளிநோக்கி
வளாட்டன்

© சுதா பிளாஸ்
திருவாறு வெள்ளூர்

தொடர்பு முறை விதமாலை

மாவீரர் வழி

கனவுகளைக் கைப்பிடித்துத் தந்தாய்
நன்ப;
வழி தொடருதலில் நிறைவோம்.

சமவெளி ஞாக்கி
வள நாடன்

திருநால்வராஜ
நாடன்

நீண்ட நெடும் பாதை

முஸலை நிலமதில்
சிங்கமை கால் பதித்த
நாள் முதல்
ஆழ கடலில்
முத்து அளவியவர்கள்
முடங்கிப் போயினர்;
இடம் மாறியதான்
காத்தை இழந்தனர்.
வளமும், வாழ்வும்
அற்றுப் போயினர்!

சமவெளி நோக்கு
வளநாடன்

இதனால்
கடு கலன்களினால்
முல்லை நிலமதில்
பெரு நெருப்பெரிந்தது;
புலிகள் மூட்டினர்!
1996 யூலை 18ம் நாள்,
சிங்களம்
உயிர் நாடி பிடித்தோடியது.
சின்னவர் தானே
சினங் கொள்ள மாட்டார்
என்று
கருதினார் போலும்!
“அடம்பன் கொடியும்
திரண்டால் மிடுக்கு”
என்பது புரியாதவர் தானே?
நாடிபிடித் தோடியவர் சிலர்.
சிதறியவர் சிலர்
சின்னா பின்னப்பட்டும்
புரண்டவர் பலர்
பெரு நெருப்பு
இன்னும் பரவும்
நின்ட நெடுங்பாதை இது ..

மெவளி நோக்கி
வளநாடன்

பகை துரத்த

என் கவிதைக்குக் கதையுண்டு
தாவற்குழிப் பாலத்தில
எல்லோரும் வெளியேறியதைப் பார்த்ததால்
என் கவிதைக்குக் கதையுண்டு
தீவிலிருந்து புறப்பட்டேன்
பகை என் ஊர் புகுந்ததால்.

எதிரி என் விடு புகுந்ததால்
வலிகாமத்திலிருந்து வெளியேறினேன்;

தென்மராட்சியிலிருந்து ஓடிவந்தேன்
ஆயுதப் பிசாககள் வரலாம் என்ற அச்சத்தால்.

வன்னியிலிருந்து புறப்படுவேன் !
எங்கு ?
வந்த திசையில்;
என் துப்பாக்கி
சுத்தப்படுத்திய
சொந்த மண்ணுக்கு.

வினாக்கள்

அதிர்வு

துயிலும் இல்லத்தில் துயிலும் மைந்தரின்
புதை குழியினைத் திறந்து பார்த்தாயா
முட்டான்!

அவன் நெஞ்சில் இத்தனை தியாகம் இருக்குதென்று
உனக்கு ஆச்சரியம்!

இன்னுமொரு ஆச்சரியத்தை
எதிர் கொள்ளவேண்டி வரும்
புதை குழியிலிருந்து புறப்படும்
பூக்கப்பத்தின் அதிர்வு
கோட்டைக் கரையில்
அஞ்சி அஞ்சி ஆட்டம் போடும்
சிங்கக் கொடியைக்
கிழிக்கும்.

சமவெளிடே நாக்கி
வளநாடன்

இருள் விலகட்டும்

தங்கை பப்பிக்கு வணக்கம்
இருள் கவிந்து மூடிய பின்
உன் மடல் என் மேசையில்
ஒர் இடத்தை

பிடித்திருந்தமை கண்டேன்.

நீ

சிறு வயதில்
என் நெஞ்சில் நின்று
“தாம் திதாம் தித்தி தெய்”
போட்டது போல்
உன் மடல்
என் கரங்களில் சேர்ந்ததும்
நானும்

சமவெளி நோக்கி
வளாடன்

திருவாறு விடுவியல்
கலை மூலம்

“தாம் திதாம் தித்தி கேய்”

போட்டேன்

சத்தியமாய்!

நீ அன்று

ஆடிக் களைத்தது போல்
நானும் சந்தோஷம் அடைந்தேன்;
மடலில் என் விழிகள்
ஒடி விளையாடி முடிய

நீ

ஆடிக் களைத்து அமர்வது போல
சத்தியமாய்
நானும் அமர்ந்து விட்டேன்;
களைப்பால் அல்ல;

வேதங்களையால் மனம் வெதுங்பியதால்

உன் சின்னண்ணா—

என் தம்பி

புலம் பெயர்ந்து சென்று
ஏழிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்தும்
உறவுகளைப் பார்ப்பதற்காய்
திருமணத்திற்காய்
வருவதை தெரியப்படுத்தினேன்.

அதற்கு

நல்ல தொரு உவமை தந்தாய்.
“மதுரை மீனாட்சி அம்மன்
திருக்கல்யாணத்தை திதம்பரத்தில்
கிள அடியார்
மனக் கண்ணால் பார்த்து
வாழ்த்தி தரிசனம் பெற்று

சமவெளிநோக்கி

வளநாடன்

தூய்மை உற்றது போல
நாமும்
இங்கிருந்து வாழ்த்துவோம் ''
நீ
இளையவர் தான்
நுட்காகப் பதில் எழுதிவிட்டாய்
என்ன அற்புதமாய்
பொதிந்து விட்டாய்
உறவுகளின் பிசிவுகளை
ஜியா, அம்மா, பெரியக்கா, நான்
இவ்விடம்
பெரியன்னா, சின்னாக்கா
இட்டுபெயர்ந்து
உண்விடம்
சின்னான்னா, அடையன்னா
புலம் பெயர்ந்து
அவ்விடம் '
ஆக
உறவுகளின் வேதனைக்கு
காரணம் யார்?
தீயுமல்ல, நானுமல்ல
இனி முந்துவோம்.
இருள் விலகட்டும்.
தனித் தனிக் கலியாணங்கள் நடக்கட்டும்/
'திருக்கலியாணத்தை'
உறவுகள், ஊரவர்கள்
சேர்ந்து நடத்துவோம்.

அன்புடன்
பெரியன்னா

சமவெளி நோக்கி
வளநடன்

வளவெல்லாம் வலம் வருவோம்

முத்தவர் சவடியை
எம் முத்தவன்
எம் மஹர்க்குக் காட்டினான்,
கிழக்கு, மேற்கு, வடக்குத், தெற்கு
எழுத்தானியால் சவடியில்
பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.

வளவெல்லாம் வலம் வருகின்றோம்.
முறுக்குத் திரண்டு பொருக்கெழும்பி
வைரம் ஏறிய
வித்துரடாய் நக்கத் தூவும்

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

கல்லூரியிலிருந்து
நீண்டாகவே

காஞ்சுர மரங்களும்
காஞ்சோண்டிச் செடிகளும்
ஆங்காங்கே
எம்மவர் தேவைக் குந்தனவா?
எழுந்தன கேள்விகள் பல
தேவையில்லையென்று முடிவாயிற்று.

வள் கொண்டு ஒரு
மரம் அரிந்து வீற்றத்
மறுக்கரை அரும்புகிறது.
மூல வேரை அகற்றந்து விட்டால்?
நீந்தனைகள் பல ...

மரம் அரியும் வாழுடன்
புதிய
கடப்பாரும், மனவெட்டியும்,
கோடரியும், தத்தியும் ...
எடுத்துவிட்டோம்.
எம் சந்ததிக்காய்
அடிவளவு வரை
சுத்தம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டோம்.

சமவெளி.நோக்கி
வளாடன்

நியதி

திருங்பிய பக்கமெல்லாம்
சிறைச் சுவர்கள் முட்கம்பிகள்
முள்முடி தரித்த மக்கள்
சிலுவை சுமக்கின்றனர்.
வேதனைகள் முனைப்புற
முள்முடி தூர வீசப்படும்
சிலுவை சுமந்து
கானிய முதுகுகள் நிமிரும்.
உறவுகளின் மனங்களும்
முனைப்புறும்.
காலம் கணிய
அட்ட திக்கும் அதிரும்
சுவர்களும், முட்கம்பிகளும்
தகர்க்கப்படும்.
இழந்து போகும் காலத்தையும்
தகர்ந்து போகும் நாட்களையும்
சிறைச் சுவர்களும், முட்கம்பிகளும்
அறியா.....

மமவளி நோக்கி
வளநாடன்

முலதனம்

கிழவன
மணவெட்டிய
ஏடுத்துக் கொத்துகிறார்.
மண்ணில் இறங்கு தில்லல
கூரப்பிக்கான
ஏடுத்துக் கொத்துகிறார்;
டினம் நான்;
சில காலம் விட்டதாலே
கரடாய்ப் போக்கது.
சொந்த மணவெனல்லோ;
தன் சொந்தம்
வாழத் தடிக்குது கிழவன்,

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

திருவாறு வினாக்கள்
நூல் எண் 1214

அழைப்பு

தன் பிள்ளைகளுக்கு

‘‘விளைக்கல் காணுவம்’’

விருப்புடன் சில பிள்ளைகள்,

விருப்பிள்ளிய சில பிள்ளைகள் விளவினா,

கரட்டு மண்தான்

பாடுப்பால் விளைக்கல்!

தனரா உறுதி கிழவனுக்கு.

‘‘நிலம் வாகாயில்லை’’

புத்திமான் சொந்தங்கள்

“கரங்கள் மரத்தால் ஏழுது கோஸ் தொடரியலாது”

இவை அவர்கள் தத்துவம்.

பரதேசம் போகாமல் பாடுப்பட்டமையால்

அறுவடைக்காய் கிழவனும்

விருப்புடனான பிள்ளைகளும்

பகல் இரவுக்காவல்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

நிறைவிற்காய்

மாவீரர் துயிலும் இல்லத்தில்
தீப்பிழம்பேற்றிய வேளை
என் மகன்
பதிலிறுக்கச் சொன்னான்
நான் வீரச்சாவடைந்தால்
தீப்பிழம்பேற்றுவாயா?
மாவீரனானால்
ஏற்றுவேன் என்றேன்.
இன்று
கருவியை ஏந்திவிட்டான்
நிறைவிற்காய்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

தீர்மானம் விடும் போது
உபாயம் விடும்

ஏகநிலை

உணர்வோம்

வாழூப் பொத்தி போல ஒன்று
அயல் வீட்டில் விழுந்தது
காவு கொண்டது—
தானயயும், தந்தையயும், தனையனையும்!
படைப்பாளிக் குடும்பம்!

என் வீட்டில் ஏன் விழாது?
ஓளி தரும் நம்பிக்கைக்
கருவியைக் கைப்பிடிப்போம்.

சமவெளி நோக்கி
வளநாடன்

திருநூற்றொன்றாண்டு
நாடன்

நாவல் மர நினைவுகள்

தனியன் தனியனாகவும்
தோப்புத் தோப்பாகவும்
இத் தேசத்தில்
நானிருக்கின்றேன்!
மந்திகள்
என் மேனியில் தாவிக் குதிக்கும்.
கட்டி அணைத்து
என் பழத்தைச் சுவைக்கும்.
அவை
என் மேனியில்
தாவி உலுப்ப
என் பழங்கள்
நிலத்தில் வீழ்ந்து
கடுமெனவில் வெதும்புகின்றன —

சமவெளி தோக்கு
வளநாடன்

பெண்கள் எல்லாம்
என் தோப்பு வந்து
கேலவை இடுப்பில்
இழுத்துச் சொருகி
தலையில் குட்டாஸ் கவிழ்த்து
என் மேனியில் தாவுகையிலே
பொறுக்காத “முசறு”
அவரைப் பாய்ந்து கடிக்கும்.
பெண்கள் கனல் பறக்க
இயல்பாகத் திட்டுகிற
இனிய மொழி கேட்கையிலே
எனக்கு இதமாகும்.
இன்று அக்குழந்தைகள்
என்னருகிலில்லையே.

என் தோப்புக்குள்
பெண்களுடன் பாலகரும்
மழும் கொய்ய வந்து
என் உச்சத்தில் நின்று
துள்ளிக் குதிக்க
என் கொப்புகள் ஆடுகையில்
நானும் சேர்ந்து
ஆடும் உணர்வு/
என் மனதிற்கு
இதமாக இருக்கும்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

இனி ஈப்போது பாலகர்
வந்து சேர்வார்.

பெண்கள் எல்லாம்
என் பழம் கொய்வந்து
என் மேனியை கட்டித் தழுவி
ஒப்பாரமாய் உச்சியிலிருந்து
ஒயாமல் எழுப்புகின்ற
பாடவகள் கேட்கக்கிலே
செவிகள் இனிக்கும்!
செவிகள் இனிக்க
என்னிறத்திலிருந்த
யழங்கள் கறுப்பாகும்
அந்தப் பாடவ்
ஒசை கேட்க
இன்று
பெண்கள் என்னருகிலில்லையே.

என் மேனியில் கொய்க பழத்தை
பொடிந் கடமில் ஒடி
ஏந்ததயில் பணமாக்கி
பின்மாகாமல் குடும்பத்தைக்
காத்த கதையை
பெண்கள் எல்லாம்
மேனியிலிருந்து
கதை கதையாச் சொல்கக்கிலே
என் மூலம் இனிக்கும்
கதை கதையாச் சொல்ல
இன்று
அருகில் பெண்களில்லையே!

என் தோப்புக்குள் இப்போது
மங்கையரெல்லாம்

சமவெளிநோக்கி

வளநாடன்

காடையரால் வெதும்புகிறார்
வெதும்புவதாப் பார்க்கவிலே
என் மீது காற்றுப்பட்டு
பாதகன் மேல் பாறி
விழமாட்டேனோவென்று
மனம் ஏங்குகூடியில்
காற்று ஊழுதில்லையே.

என் தோப்புக்குள்
காடையரின்
ரவைகளும், செல்களும் வருவதான்
என் மேனி புண்ணாகிறது
மருந்து கட்ட
என்னஞ்சில் பெண்களில்லை.
காடையரால் பெண்களெல்லாம்
ஒழிந்த போயினார்.

என் மேனி குளிர்கிறது ~
கண் விழித்தேன்
காவற் தெய்வங்கள்
என் மேனியில்
சாய்ந்தமை கண்டேன்.
வாயியும் போயிற்று
புண்ணும் ஆற்றிற்று
இனிச் சீக்கிரமாய்
பெண்கள்
தும் குழந்தைகளாயும்
அழைத்து வருவர்,
மேனி குளிர்ந்ததினால்
பழம் களிவதற்காய்
இன்று பூக்கலானேன்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

வடக்கு நெடுஞ்சாலையில்
மேளக்கச்சேரி

கேட்குது கேட்குது
ஈங்குதிக் கேட்குது.
கேட்குது கேட்குது
மத்தளம் அடிச்சுக் கேட்குது
வருகுது வருகுது
பெரகர் வருகுது,
நெடுஞ்சாலை வழியாய்
புனிதம் வருகுது;
சமவாழ்வென்று கூறி
புனிதம் வருகுது.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

வருகுது வருகுது
இனவாதப் புனிதம் வருகுது .
எம் தேசத்தின்
தெற்கு, மேற்கு
நெடுஞ்சாலை சுற்றி
வருகுது வருகுது
வடக்கு நெடுஞ்சாலை வழி
நடக்குது நடக்குது
மேனக்கக்கேரி
விமிரிசையாய் நடக்குது
மேல் நோக்கிச் செல்கின்ற
மூலை வெடி, கப்பல்வெடி
அவுட்டு, கொட்டு வெடி
சீறுவாணம், சக்கரவாணம்
சீறுது சீறுது .
எல்லாம் சீறுது
பெரகரச் ‘‘புனிதம்’’
இருப்பிற்கு வருமுன்
எம் இருப்பிற்காய்
சீறும் சீறும்
எல்லாம் சீறும்

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

என்ன இருக்கு

அன்னாவிற்கு,
கல்விக்காய் வந்துவிட்டேன்
ககம் சொல்ல என்ன இருக்கு.
விட்டில்
கை கால் ஏறிந்து படுத்தேன்.
விடுதியில்
கை நெஞ்சில் வைத்து
கால் கூட்டிப்
படுத்திருக்கின்றேன்.
நித்திரயில்லை
பரிசீசக்குப் படிப்பதனால்
பயனுண்டோ?
சம்மாவா சுதந்திரம்.
இவ்வண்ணம்,
தங்கை.

சமவெளி நோக்கி
வளாநாடன்

ஞக்கு சூரியன்

நடையன் மாடு நடக்கிறது

நீலம் வெளுத்தது
இழக்கில் செக்கராய்
ஒளி படர்ந்தது.
பிரியத்துக்குரியவனின் கூக்குரல்
சட்டேன்று எழவைத்தது.
அயலவரின் தீப்பந்தம்
முற்றத்தில் வீழ்ந்ததினால்
அடி எடுக்க மறந்து
உறைந்து போனான்
தனஸ் கீழ் வர
மேல் நோக்கினான்.

சமவெளிநோக்கி
வளாடன்

புது வழிமுறைகள்
உருவாக்கலாம்

முகடு

கொழுந்து விடுகிறது.
என் செய்வான்
உள்ளிருந்தவை
வெளிவந்தன
வண்டில் கட்டி
குந்தக
கோடி தேடி
மரத்தடி
குந்தடியானது.
வண்டிலுக்குச் சேவைகட்டி
அன்றுவரை
அழுகு பார்த்ததில்லை
அன்று
அழுகு பார்த்தான்;
தன்னழுகு போனதினால்
வண்டிலுக்கு அழுகு வந்ததுவோ?
இங்கிருப்பின்
வண்டில் அச்சும்
போயிடுமோ?
என்னங்கள் பலவாயின
நிலம் வெளுத்தது.
கீழ்க்கீல் செக்கராய்
ஒளி படர்ந்தது.
நடையன் மாடு
நடக்கத் தொடங்கியது
அர்த்த புருசர்களாய்
வாழ்வதெப்போது?
நடையன் மாடு
நடக்கிறது.

சாமவளிநோக்கி
வளநாடன்

அழகவல்லி

பிரியத்துக்குரிய அழகவல்லி
செல்லமாயிட்ட பெயர்டு
சிந்தணை வசப்பட்டு
முழுகியவேளை அழகவல்லி
உள்ளத்தோடு உறவாடினாள்.

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

அழகவல்லி

ஓ ---

உன்னைச் சமந்தவள்தானே
அழகவல்லி.

என் சுற்றத்தாரை கண்ணுற்று
உன் மனம் வெந்து போக

‘அழகவல்லி உன் சொகுசு வல்லி’
பிரியமானவர்கள் கிண்டலிட

உத்பாடாமல் சிந்துவாயே
கொடுப்புக்குள் புன்னகை.
பட்டுத்தது போல்
இறுமாப்பு எனக்கு வரும்.

சுற்றத்தார் தெருவெல்லாம்
வலம் வருவார்.

கறக் கறக் ---
கீச் கீச் ---

கத்தியபடி.

கட் கட் ---

மேலாடை அடிக்கும்.

நீ
பார்த்து வேதனைப் படுவாய்வு

சுமவளினோக்கி
வளநாடன்

உன்னைச் சுமப்பவளை
கத்துமாய் வைத்திருப்பாயா?
அகத்துள் ஏங்குவாய்;
வழியில்
நான் பரிதவிக்க விட்டதுன்டா?

இல்லையென
பதிலிறுப்பாய் தெரியும்.
நீ தவறு செய்கிறாய்.
உன் அழகவல்லியை
இன்னொருவனைச் சுமக்கவிடுகிறாய்
என்னைப் புண்புத்துகிறான்.
நேற்று வேறொருவன்
புண்படுத்தியமையைக் கண்டு
கொதித்தாய்.
இனி அழகவல்லியிடம்
இன்னொருவனைச் சாங்கும்படி
சுறுமாட்டாயென நம்புகிறேன்.

ம... ம... ம...
பேசாமலிருக்கிறாய்
வலிகாமம், தென்மராட்சி,
வடமராட்சி சமந்து செற்ற
காலத்தை என்னுகிறேன்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

தமிழ்நாடு சபை
நூல்தாலை

அழகவஸ்லி ஒருபோதும்
தீங்கிளழக்கவில்லை .
அங்கு இன்னொருவணைச்
சமக்க விடமாட்டாய் .
இங்கு
ஏன்? அப்படியில்லை .

ஒக்ரோபர் முப்பதாம் நாள்
வஸ்லி மறக்கமாட்டான் .
ஒரும்பிராய் இல்லத்தை
எறிகணை ஏப்பமிட
ஜோட்டு என் அழகவஸ்லி ;
கங்கரவிட்டாய்
இன்றும் இனிக்கிறது .

நாவற்குழி நீரேரிக்காலை
கொற கொறவேன
மறுக்கரை இழுத்து வந்தாய்
பொல்லாக் கோபம் எனக்கு
கோபத்தை மறுநாளே
ஆற்றிவிட்டாய் .
முதலில் என்னை
நீராட்டினாய்
நன்றி .

கொலி நீரேரி கடந்தாய்
ஒர துளி நீர் படாவல்
முடி

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

முக்காடு போட்டதால்
வன்னிக்குப்
பக்குவமாய் வந்து சேர்ந்தேன்.

வன்னியில்தான் வயிறு நோகிறது.
உன்னைச் சமக்கும் நேரமல்ல
இன்னொருவனைச் சமக்கும் போது
இங்கு தெருக்கள்
ம....
நான் சமப்பவர்கள்
உன்னைவிட
ம....
தேசநவன் கருதுகிறாய்
என்னையும் கருது.

பின் கண்டலடிப்பாய்
“அழகவல்லிக்கு வாயுபோய்விட்டது
ஒட்டகம் ஏருகிறேன்”.

சிந்தனை கலைந்துவிட்டது.
அழகவல்லி கைக்கு வந்துவிட்டாள்
சமந்து
செல்லத் தொடங்கி விட்டாள்.

திறிப்பு: அழகவல்லி-சக்ருகுளிக்குச்
செல்லமாய் இட்டபெயர்

இது தின்னம்

ஈனர்களின் இடறுகளால்
இந்த இப்ப விட்டுவிலகி
பள்ளித்தின்னை படுக்கையானது .
பாலகர் வயிறு பரிதவிக்க
பெற்றவள் வயிறு எரியலானது ,
பாவி அவள் என் செய்வாள் ?
பாதகரை தொந்தென்ன?
முன்னவர் பிழையால்
பின்னவர் கமக்கிறோம்
துயர் நிளாது ; இது
தின்னம் என்பதால் வாழ்கிறாள் .

ஏன்னை மீ?

என் படைப்பு

வேண்டாமென்று சொல்ல
நியார்?

இனத்தின் மீது

கொண்ட கொள்கையின்
இறைமையின் வேரிலிருந்து
விறுகொண்டெழுந்ததுவே
என் படைப்பு.

வஸ்வன வாழும் / வரலாறு வழுவாது/
ஏன் என்னைச் சென்டுகிறாய்?

சமவெளி நோக்கி
வாநாடன்

திருவிழாபுரம்
நூல்தாங்கும்

இழப்பதற்கேது மற்றவன் நான்!
எழுந்தவடன் அடித்துவிடுவேன்
கரத்திற்கு இரும்பிடுவாய்-
இருங்பையும் பின்னாத்தறைவேன்!

கரங்களன் நீக்குவாய்.
என் வாய் திறக்கும்!
அதையும் முடுவாய்.
கண்ணின் பொறி சட்டெரிக்கும்!
இல்லாதாக்குவாய்.
ஆன்மபலம் உன்
இதயத்தைக் கச்கும்!
முழுமையும் இல்லாதாக்குவாய்
முன் படைத்தத்திருக்கிறது
மக்கள் இலக்கியம்
அது வாழும்.

நுளைவாயிற் பிள்ளையார்

ஒவன்று காற்று ஊதும்,
தெருவோரச் செடிகளில்
காற்றுத் தடவிச் செல்லும்.
ஊன ஓசையெழுப்பும்.

ஒருகையில் மோதகக் கந்தி
மறுகையில் அபயம் காட்டி
தொந்தி வயிற்றுடன் குந்தியிருக்குங்
நுழைவாயிற் பிள்ளையார்.
அந்தப் பெருவெளிதான்
செம்ஹனி.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

செம்மணியில் எம்மவரை
அம்மணமாக்கிப் புதைத்தவர்கள்
தன்னினத்தையே முன்னமும் அம்மணி
யர்ம்பரை புதைத்ததல்லோ?
மனிதப் புதைகுழி
'அத்தனகல் அலங்காரமுளி'க்கு
வழக்கமல்லவோ?

எமக்காய் நின்றவர்கள்
மூளிக்கு
வெண்குடை பிடிக்கிறார்;
சாமரம் விசிகிறார்.
உறவுகளின் குசல் எங்கு கேட்கும்?
காற்றோடு காற்றாய் நீண்டு
அடைந்து அடங்கியிருக்கும்;

புதைத்தவிடம் தெரியாமல்
ஷனையறுகும், சம்பும் படர்ந்திருக்குமட்டு
சதுரக்கள்ளியும், கற்றாழையும் படர்ந்திருக்கும்.
காவலுக்கு
கள்ளியும், கற்றாழையும் நாம்
வைப்பது தெரியாமல்
புதைத்தவிடம் தெரியுமென
வைத்திருப்பார்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாட்டன்

அதனால்தான்
அடையாளம் காட்டவென
ராஜபக்ச சொன்னான் போல்.
அம்மனிக்குப் புதைகுழி
என்று சொன்ன பின்
காலநேரம் கேட்கிறார்
திசைதிருப்புகிறார்
'குடையும்' 'சாமரமும்'.
தொய்பென்று பிறியெழ வேண்டாமோ?
பொல்லாக் கோயம்.
கோப்பாய்ச் சந்தியிலும்,
யாழ் வளைவிலும்
முட்கம்பி வேலியாம்.
எட்டியெட்டிம் பார்க்கிறாராம்
தரவையை.
'காலன்' பார்த்தால்
தலை கவிழ்ந்து போகிறாராம்.
கோசம் எழுப்புகிறாராம்
கோயம் எழவிள்ளை.

செம்மணி மட்டுமா?
யாழ் தரவையெல்லாம்
புதைகுழிதானிருக்கும்.
தோண்டம் புறப்பட
மாட்டுரோ?
முகப்பில்
நுளைவாயிலிற் பின்னளக்களிருப்பார்.

சமவெளிநோக்கி
வளநட்டன்

வெளி

இருமுழுமோ, மும்முழுமோ
தெரியாது!
அடங்கிப் போயுள்ளனர்,
உள்ளிருந்து குரலெழுப்புகிறார்
புதகுழிக்காய்
இவர்களுமிப்போது நடமாடும்
யாழ்வெளிப் புதகுழியில்தான்
அகலக் காஸ் விரித்து
அங்களாய்த்து நிறுகின்ற
சிங்கக் கொடுமூடி,
அன்றமித்தாய்!
அன்னாந்தடங்கும்!

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

எலும்புக் கூடு

வகதபட்டோம்
இன்
கொல்லப்பட்டோம்
நிங்கள்
போதிருக்கிறீர்கள்.
குழிகளைத் தோண்டினால்
இன்னும் சொல்வோம்
குழி
முடியிருப்பதால் முடியாதுள்ளோம்.

மெவளிநோக்கி
வளநாடன்

கலையழகா

கலையழகா!
எங்களின் தும்பி
ரமேஷ!

என் இறையங்களாய்
என் அனுக்களின் ஊடே
இதயமாய் மாற்றம் செற்றாய்!
கலைஞராய் உயிர்த்தாய்/
எம் உறவின்
தீட்சியின் படிவில்
விளக்கொள்ர வந்தாயென
இருந்தேன்!
இன்று
எம் உறவுகளுக்கும்
ஒளிவிளக்கானாய்.

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

தேடித்தந்தனர் இருப்பிடத்தை

கடலை ஆண்டி, பெருவயிறுங்
கோவனத்தான்டி
குந்தியிருந்த இடமதில்
நாம் குந்தியிருந்தோம்;
நிருக்காயங்களுடன்
இழுவையில் தொங்கிய
இழுவையான் இடமதில்
நாம் குந்தியிருந்தோங்
குந்தவிடமில்லை உனக்கு
என நீதியற்றவன்
எழுப்பிக் கலைத்துவிட்டான்
வயலிழந்து, வரம்பிழந்து
குந்தவிடவின்றி
தெருக்கோடி திண்ணனையானது.
இதைக்கொண்டவர் கண்டனர்
தம்பராதையை.
எழுந்தது ஓயாத அலை!
எம் வாழ்வுக்கான
இருப்பிடத்தைத் தேடித்தந்தன!
கடல் கொந்தவிக்க
அலை பெருகும்
அலை ஓயானு;
தொடரும்.

மெவளிநோக்கி
வளநாடன்

ஜி வனாம்ச வழக்கு

அுமைதியுங், சமாதானமும்
கொண்டு ‘வருவேனென
வாக்குப் பண்ணி
வாக்குக் கேட்டு
அரசியாய் முடிசூடினாய்!
மக்கள் எல்லாம் என்மக்கள்
என்றுரைத்த தாயே
எனம்மா தமிழ் மக்கள்
எதிரியானார்?

சமவெளிநோக்கி
வளநடவடிக்கை

இன்று
சர்வதேச மன்றில்
வழக்குத் தொடுத்துள்ளாய்
தமிழர்ஸ்த
நாங்கள்தான் ஆதிக்குடிகள் என்று!
ஶாட்சிக்குப் பரணவிதானவையும்
இழுத்து விட்டாய்।
அர்த்தமற்ற வழக்கு
வரலாறு கவறினமுக்காது.
நாம்
முந்தையர் காலம் தொட்டு
வாழ்ந்த நிலம் தானே
வடக்கும், சிழக்கும்?
இதை
ஒப்புக்கொள்ளாய் மறுக்கமாட்டாய!

ஜீவனாம்ச வழக்குத் தொடுத்துள்ளாய்
குடும்பத்தில்
ஒத்துப் போக முடியவில்லை.
பிரிந்து வாழ்வதுதானே சரி'
இது சர்வதேசச் சட்டம்.
வழக்குத் தொடுத்த
மன்றிற்குப் புரியும்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாட்.

திருவாறு பொன்னி
வளநாடு

உடைப்பு

பாம்பு முற்றக் குறுகும், வெடிக்கும்
நிலம் குறுகி தொகை கூடி
இறுகிப்போயுள்ளோம்
இறுக இறுக
உடைப்புத்தானே நிகழும்?

சமவெளி நோக்கி
வளநாட்டன்

சாய்ப்பு

சாய்ப்பவர் சாய்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.
மாடுகள் காடுகரம்புகளால்
நடக்கின்றன.

இடையிடை தெருவாலும்
ருளத்தலும், வாய்க்காலாலும்
தண்ணீர் காட்டுகிறார்.
நாளையோ சில தினத்திலோ
கசாய்புக் கண்டக்கும்
போகப் போவது
மாடுகளுக்குப் புரியுமா?
இதுதான்
'ராசாத்தியின்' அமைச்சர் சாய்ப்பு!

சமவெளிநோக்கி

வளாநாடன்

திருவாறு பாலகிரி மலை

திருவாறு விலை

மூலமறிந்தால்

விளக்கெரிக்க என்னெண்டில்லை
பெற்றவஞக்கு ஏக்கம் /
செய்யத் தொழிலில்லை
பெற்ற வனுக்குத் தவிப்பு!
பிள்ளைகள்,
உடன் பிறப்புக்கள் பட்டினியால் சாலு!
பேந்த்ரோர் பரிதங்கிப்பு.
பள்ளியில் திட்டமிட்ட
இனவாதக்கஸ்வி.
குந்த இடம்
மரமும், டி. என். எச்.சி; ஆர் பாங்குஞ்
மாற்றம் என்ன?
மூலமறிந்தால் மாற்றமுண்டு.

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

சடங்கு

கோவில் கொடியேற்றம்
நவநாள் பூசை
பிரசங்கமும் சிறப்பு!·
நற்கருணை நாதர்
எழுந்தேற்றம்!
பெருநாள் பூசை/
கூடு சுற்றுல்
கொடி இறக்கம்
திருச்சிருவ ஆசிர்வாதம்!
பெருநாள் நிறைவு!
ஏங்கள்
இறைமையின் பெருநாள்
அடையாளச்சடங்கு
எப்போது?

சமவெளிநோக்கு
வளாட்டன்

ஏக்கம்

ஹரோடும் உறவோடும்
இருந்த போது
வேதனைப்பட்டாலும்
வேதனையின்றியிருந்தோம்,
ஸர்விட்டி வந்த பின்
ஹரும், உறவும்
அறுந்து போனது.
எப்போது ஒட்டுக்?

விடுதலையின் வெளிச்சம்
தெரிந்த பின்.

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

அன்பு

ஏன்
எம்மைக் கைவிட்டார்?
உயிர்கள், அண்டசராசரம்
அன்னத்தும் படைத்தீர்.
அயலானை அன்பு செய்யென்றீர்.
வளமும் வாழ்வும்
தகுலேண்ண்றீர்.
இறையரசிற்கு
நீதியாய் வாழென்றீர்.
இவையாவும்

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

திருவாறு பாலகிளை

திருவாறு பாலகிளை

அன்று நடந்து,
இன்றில்லை .
ஏன்
எம்மைக் கைவிடார் ?

பாவிகளே !
பாவம் செய்யாதீர் .
அன்பு செய்யுங்கள்
இறையரசுக
வீணயாக மிட்டனால்
பிறக்கும் நாதம் அன்பு
அன்பு செய்
வளமும், வாழ்வும்
இறையரசும் கிட்டும்
மன்னிப்புண்டு
திருந்திய உள்ளமாக மாறுவிர் .
இறையூற்று ஒடுக்கிறது .
உண்மையாய்க் கலப்போம்டு
ஏன்
எம்மைக் கைவிடார்
என்று
கேட்காது விடுவோம் .

சமவெளி நோக்கி
வளநாடன்

சிற்றம்

எங்கள் நிலத்தில்
பயிர் நாட்டவென
கால் எட்டி வைத்தால்
கரியாக மூன்று அடி யிருக்கும்
பெற்றென்றால் சிங்களமே
நீ காலெடுத்து வைத்துப்பார்.
உன் காலனவு
உனக்குத் தெரிந்திருந்தால்
எம் நிலத்தில்
காலெடுத்து வைத்திருக்க மாட்டாய்.
அனாவு தெரியாமல் காலெடுத்து வைத்தாய்!
அது உனக்கிப்போது
பொறிக்கிடங்காய்ப் போனது.
புலிவிரர்
சொற்பம் என்றா நினைத்தாய்?
இன்னும் புதிய
புலிவிரர் சிற்றம் கொண்டெழுகிறார்.
அவர் வருமுன்
எம்பரப்பை விட்டகன்றுவிடு!
அது உன் வாழ்விற்கு நன்று:

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

திருவாறுவிலை
நாடாகம

புதுப்பாடு தொகை

தெருத்துவுக்கி எடுத்
நீண்டாக்கி விடுதல்
ஏதுமின்றும் சூழல்
நீண்டாக்கி விடுதல்
ஏதுமின்றும் சூழல்
நீண்டாக்கி விடுதல்
ஏதுமின்றும் சூழல்
நீண்டாக்கி விடுதல்
ஏதுமின்றும் சூழல்
நீண்டாக்கி விடுதல்

உயிர்த்தெழுவீர்

கர்த்தர் வாக்குப் பண்ணியபடி
யேசுபிரான் மரித்து
அடக்கம் செய்யப்பட்டு
முன்றாம் நான் உயிர்த்தெழுந்தார்!
தமிழின விடுதலைக்க ஈய புதிய சிரான்கள்
மரித்து விதைக்கப்படுகிறார்கள்
தனியரசு மலரவுயிர்த்தெழுவர்
மாநூட் உள்ளங்களில் ।

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

தொடர்பு விதம் மற்றும் சமீபத்திரகால விதம்

தொடர்பு விதம்

நீளத் தொடங்கியது

மனம் சிறைப்பட்டிருந்தது
இதயம் சுருங்கியிருந்தது
காதுகள் செவிடாயிருந்தன
கண்பார்வையிழந்திருந்தது.
கரங்கள் முடங்கியிருந்தன
புலன்களை அடைத்து
இருளில் புதையுண்டேன்
என்னுள் நான் வதைப்பட்டேன்.
வதை உக்கிரவலி யெழுப்பியது
புலன்களின் மனச்சிறையுடைந்தன
இதயம் விரிந்தது.

அதிர்வால் செவிபறை சூர்ப்படைந்தது,
பார்வை தெளிவானது
கரங்கள் அகல விரிய
முழுமையும் தெளிவாய் விரிந்தன.
குறுகிய நிலம் நீளத் தொடங்கியதுடே
பொங்கிய அலை திரண்டது.
அது கரையைத் தேடிடிடியது.
அலையோடு அலையாக —

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

ஜப்பகித் திங்கள் முப்பதாம் நாள்

முற்றத்து மாமரத்தில் குடியிருக்கும் குருவியே!
என் என்னைப் பார்த்துக் கூக்காட்டுகிறாய்?
நாட்காட்டித்தானைக் கீழிக்கிறேனென்றா?
ஏன் நாட்காட்டியே பார்க்கிறாய்?
உன் பார்வை எனக்குப் புரிகிறது!

ஓ...

என் முகப்பரப்பின் இருமருங்கும்
பெருக்கொடுத்தோகீறது (கண்) நீர்
ஜப்பகித்திங்கள் முப்பதாம்நாள்
என்னுமை நகரத்தோர் நரபலியாடவர்
நான் உயிருக்காய் ஓயிவந்தேன்;

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

கூர்மமுங்கக் கண்ணாடியை ஏன் கொத்துகிறாய்?
 உண்ணைப் போலொருவர் தெவிவதாலோ?
 உண்ணினமெனத் தெரிந்தபின்னும் மறைந்திருப்பதாலோ?
 உண்ணமை உண்ணமை
 எங்களில் சிலர் மறைந்துள்ளார்.

ஓ — — — —
 ஏன் என்னை உற்றுப்பார்க்கின்றாய்?
 நீ; உன்னாரை, உறவுகளை,
 கோவில்களையும், தேவாலயங்களையும்
 தரிசிக்க முற்பட்டாய என்றா?
 விருப்புண்டு என்கெய்வேன்.
 அந்தோ இஸ்லாதுபோவோர்
 பட்டியல் நின்கிறது.
 உயிர் பெரிதல்லவா?

ஓ — — — —
 தொடர்ந்தும் என்னையேன் உற்றுப்பார்க்கின்றாய்?
 புரிகிறது உன்பார்வை
 பிறப்பு எப்படி உண்மையோ
 இறப்பும் அப்படி உண்மையே,
 காவைத் தேடினாலும் வராது

சமவெளிநோக்கி

வளநாடன்

ஒடி ஓளித்தாலும் விடாது
இது நியதி
தமிழருக்கு தன்னாட்சி மலர்வது
திண்ணமாகிப் போனபின்
நீயேன் தயங்குகின்றாய்?
ஹார உறவுகளை
கோவில்களை, தேவாலயங்களைத்
தரிசிக்க என் நெஞ்ச கணப்பது போல்
என் கரங்களிலும் கருவி கணக்கட்டும்
என்றே உன்பார்வை உணர்த்துகிறது.

ஓ — —
இன்னுமேன் பார்க்கிறாய்?
இனித் தவறிமூக்க மாட்டேன்.
அகத்தாஸ் உணர்ந்து
உணர்வாஸ் எழுந்து
இந்நொடிப்பொழுதே நடக்கின்றன
என் கால்கள் விடுதலைக்காய்!
பார்த்துக் கொண்டேயிரு
நான் செல்லுமிடத்தை.
அங்கிருந்தும் உன்பார்வை
என்னை இயக்கும்!

விடிகாலைப் பொழுதில்

குரியக்கதிர்கள் மேற்கில் கரைந்தன.

இங்கு முற்றும் கவிந்தது.

எம்மவர்மீது கதிர்கள் பரப்புமென
மீண்டும் எதிர் பார்த்திருந்தோம்!

சேவன் கூவவில்லை,

கருவிளன் இசைக்கவில்லை,

வண்டினங்கள் இயைவில்லை,

மலர்கள் பூக்கவில்லை,

மணியோவிக்கவில்லை,

திருப்பள்ளி துயில் எழுப்பவில்லை

இருஞன் அடங்கிப் போயிருந்தோம்.

கவிந்த இருஞ்குள்ளால்

இருகரங்கள் முட்டிமோதின!

ஏத்தினுள்ளேயிருந்த கருங்கற்களிலிருந்து

தீநு போறி தூரத்தே கணகளில் குத்திச் சென்றது

அது அன்றித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

விடிகாலைப் பொழுதில் ஓசைகள் முழுதும்

செனிக்கு இனிமையாய் இருந்தன!

அழுங்கிப் போயிருந்த ஃசி உண்டாயிற்று.

தீலம் வெளிக்கத்தொடங்கியது.

கீழக்கில் மேல்நோக்கிக் கதிர்கள்

எழுந்தமை கண்டோம், பூரிப்படைந்தோம்.

சமவெளி நோக்கி
வளநாடன்

கவசம்

துண்டு தெக்காத கவசம்பூ
எல்லைக்குப் பெரும் சுவர்
சக்கி வாய்ந்த சுரங்கம்
இருமுனை ஆழிக்கோட்டை
தொட்டவர் சிதறும் ‘சுருள்’
உடுத்திக் கொண்ட அழகி.

உயரத்தால்
உயர்ந்த அழகியின் கொண்டபோல்
உயர் சக்கி வாய்ந்த கோபுரம்.

ஆழியில் எரிதனை கக்கும் தோனி
பல நட்சத்திரங்கள் வர்ணம் கொண்ட
கொடியில்(யு)டையாள்
செய்யியதைக் கொற்பனமாய் கேட்டு
மடியில் மண்டியிட்டபோது
‘அனை திரண்டுருண்டு மோதியது’
குண்டு தெத்தத்து, பெருஞ்சுவர் கரெந்தத்து.
சுரங்கம் இடிந்தது, ஆழிகெம்பி மோதியது,
சுருள்கள் அறுபட்டன, கோபுரம் தகர்ந்தது.
எரிதனை அனைந்தத்து.
பல நட்சத்திரங்கள் அசையாது நின்றன,
தவிக்கிறார்; துடிக்கிறார் அழகி.

அலைகள் திரண்டுருண்டு தலைவாசல் தாண்டிக் கெல்கின்றன

சமவெளினாக்கி
வளநாடன்

தவிப்பு

ஜமிரண திங்கள்
அடிவயிறு நோக
சுமதாங்கி அன்றெடுத்து
அழகான திருநாமயிட்டு
சீராட்டித் தாலாட்டி
வளர்த்து
துடுக்கட்கிப் பள்ளிக்கனுப்பி
நற்தமிழ் கற்கவைத்த தாயே

எம்மவர் நசக்கப்பட
குரல் கொடுக்க
எழுந்த வேளை
தடை சூறாத தாயே

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

குரல் வளை நெரிகிறது
கூக்குரல் இடமுடியவில்லை
உயிர்தப்ப மாற்று வழி
உண்டென்றுரைத்த வேளை
உரம் தந்த தாயே

பருவத்தின் எல்லை வந்து
பாரியைத் தேடிய போது
பாதக மின்றிச்
கோடிட்டுக் காட்டிய தாயே

உன் மாங்களியம்
பொன் விழாக் கோலத்தின்
நகல் படத்தை
கண்ணிமைக்காமல்
கண்ணுற்றேன் தாயே

கண்களில் சிவப்பேறியது,
கரை காணவெனப்
புறப்பட்ட
பாதகர் கூட்டத்தை
எம் பாதைத்தனில் நின்று
அகற்றிய பின் சந்திப்பேன் தாயே,
மண்ணிலோ ... விண்ணிலோ ... —

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

என்னவருக்கு

என் இறையமான என்னவளே!
என்னை, உன் பெற்றவரை
சேதி கேட்டு மறு அடி
எடுக்க முடியாது தனிமரமாக்கி விட்டாய்;
கனகங் கலங்காணங்க சொல்லி
நீ பெருமைப் பவோயே!
இவ்வுலக வாழ்வில் எனை விட்டுப் பிரிந்து
கலங்காக் கனகங்கை கலங்கவத்து விட்டாய்;
என்னவளே!
ஏன் எங்கேயங்மா போனாயென்று
மனதுள் வதைப்படுகிறார்.
இறைமக்காய் கையசைத்துப் போனான்
உன் மகன்
கையசைத்து விட்டு நியும் போய் விட்டாய்;
நானும் வரமுடியாது தனிக்கிணறேன்
உயிராய் அன்பு செய்யும் இறைமையும்
முதிர்ந்த உள்ளிரு குழங்கத்தகரும் தடுக்கிறது.

சிறுகதை

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

குருவிச்சை

எங்கள் வீட்டு அடிவளவில் ஒருமரம். அது வேறு மரமல்ல மகச் சூட்டிப்பழ மரமே.

பழத்தின் கலையோ சொல்லில் சொல்ல முடியாச்சவை, அந்த மரத்தின் கீழ் நானும் தோழர்களும் விளையாடுவதற்காய் அடிவளவுக்குச் சென்று மசக்குட்டிப் பழமரத்தின் கீழ் துப்பரவு செய் தோம். தளபாடங்களை எடுத்தோம், அடுக்கினோம், விளையாடு வதற்கு ஏற்றவாறு ஒழுங்கு செய்தோம். அப்போது குருவி ஒன்றின் ஒசைகேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன், பழங்காலத்து மேசை வாம்புச் சிம்மினி போல் பூ ஒன்று என் முகத்தில் விழுந் ததுரி அதை எடுத்துப்பார்த்தேன்.

சமவெளி நோக்கி
வளாடன்

பக்கத்தில் நின்ற தோழன் சொன்னான் குருவிச்சைப் பூ
என்று. அப்போது என் ஞாபகத்துக்கு வற்றது வகுப்பில் எங்கள்
ஆசிரியர் ஒட்டுண்ணித் தாவரத்தைப் பற்றி படிப்பித்தது. குரு
விச்சை குரு மரத்தின் மேல் படர்ந்தால் அந்த மரம் பட்டு விடும்
என்று. எங்களுக்கு பலன் தரும்மரம் பட்டுப்போவதை அனு
மதிக்க மனம் மறுத்தது. தோழர்களுக்கு என் கருத்தைச் சொன்
வேன்.

எங்களுக்காக பழம் தரும் மரம் அழிந்து போவதை
நினைத்து கவலைப்பட்டோம். குருவிச்சையை முறித்தெறிய
வேண்டும் போல இருந்தது. அதுதான் சரி என்று நண்பர்கள்
கூறினார். ஒவ்வொருவரும் தாவி ஏறினோம். குருவிச்சையை
பிடுங்கி ஏற்றிடோம்.

கைகளை அசைத்து “நன்றி” தெரிவிப்பதுபோல மரத்தின்
கிளைகள் காற்றுக்கு அசைந்தன மரத்தின் கிளைகள் நெருக்
கிடும் சத்தம் வாழவைத்ததத்துக் “நன்றி” என்று கூறுவது
போலத் தோன்றியது. சில நாட்களின் பின் பூக்கள்
மலர்ந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல உணர்ந்தேன்.

நன்றி என்று கூறுவது போல மரத்தின் கிளைகள் நெருக்கிடும் சத்தம் வாழவைத்ததத்துக் கூறுவது போலத் தோன்றியது. சில நாட்களின் பின் பூக்கள் மலர்ந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல உணர்ந்தேன்.

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

குறி

கிளிநொச்சி நரகலோகமாக மாறத்தொடங்கியது. கொடியவரின் தாண்டவம் தொடங்கிவிட்டது. கோவில்கள், தேவாலயங்கள், பாடசாலைகள், கடைகள், இல்லிடங்கள், அரசுகட்டடங்கள், பேரூந்து நிலையம், சந்தை, வைத்தியசாலை எல்லாமே பொலிவிழுந்து தரைசாய்ந்தன. மாறி மாறி இடம் பெயர்ந்து களைத்த மக்கள் திரும்பவும் இடம் பெயர்ந்தனர். இதற்கு கிறிஸ்து குடும்பமும் விதிவிலக்கில்லை. கிறிஸ்திக்கு இடம் கொடுத்த இக்கிய நண்பர் பொடி நடையில் புறப்பட்டார். கிறிஸ்து தான் கட்டிய வீட்டில் சாமான்களை கொண்டு செல்வதற்கு ஆயத்தம் செய்தார். அந்த நேரம் கிறிஸ்தியின்

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

மனைவி அவர்கள் உற்றுப்பார்த்தாள். கிறிஸ்தி “என்னப்பா என்னயே பார்க்கிறாய் அவர்கள் எல்லோரும் போட்டினம்” என்று மனைவியிடம் கூறினார்.

“ஆண்டவரின் தூதர்குசைக்குக் கணவில் தொன்றிஎழுந்து பின்னையெயும் தாயையும் கூட்டிக்கொண்டு எகிப்திற்கு ஒடிப் போம் நான் சொல்லும்வரை அங்கேயே இரும். ஏனெனில் குழந்தையைத் தொலைக்க ஏரோது தேடப்போகிறான் என்றார். அவர் எழுந்து பின்னையெயும் தாயையும் இரவிலேயே கூட்டிக்கொண்டு எகிப்திற்குக் கொண்றார். ஏரோது இறக்கும் வரை அங்கேயே இருந்தார்” என்ற ஆண்டவன் வாக்குப்படி நாங்களும் யாழிப்பானத்திலிருந்து கிளிநோச்சிக்கு வந்ததும் இப்ப எங்க போறது?

கிறிஸ்தி,

“பாதுகாப்பான இடம் எங்கை இருக்கோ அக்க போய் இருக்கிறவகளோட சேர்ந்து இருக்கவேண்டியதுதான். கொடுரீரின் தாண்டவம் கூடும் நிலையை உணர்ந்த கிறிஸ்தி மிகவும் விரைவாக பொருட்களை எடுத்து வெளியில் வைத்துவிட்டு தனது வீட்டுக்கதவைப் பூட்டினார். கதவில் உள்ள திறப்பை அவர் எடுக்க முன்பு அவருக்கு தனது பணமை வீட்டு ஞாபகமும் தாங்கள் பட்ட! அவலமும் கண்முன் வந்தது.

வானம் புகை மண்டலம்.

ஷெல்லடியின் அகோரச்சத்தம். கொக்கு வில்கலட்டியம்மன் கோவில் தெற்குப்பக்கமாக ஷெல் வந்து விழுகிறது. விமானக் கொடுர வல் ஹருகள் புணகமண்டலத்தூடே ஸட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. கட்டிடங்கள் தகரும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன ஒன்றை வீடுகள் எரிந்து வானை நோக்கி கரியபுகை மண்டலத்தை மேவேழுப்புகின்றன. கிறிஸ்தி வீட்டின் வாழை இலக்கன் ஷெல் போகும் வேகத்தில் கிழிந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஷெல்கள் கூவி கீகாண்டு பொகும் சத்தம் கேட்டு ஒழுங்கையால் செல்லும் சனங்கள் குப்புறவிழுந்து

சமவளிநோக்கி
வளாநாடன்

படுத்து எழும்பிச்செல்லிறார்கள். குழந்தைகளின் ஒலமும் பெரியவர்களின் ஒலமும் வானத்தில் வட்டமிடும் விமானங்க்கொடுரேவால் ஹருஷனில் மிதக்கு மனிதம் அற்ற மனிதர்களுக்கு நிச்சயம் கேட்டிருக்கும். இப்படி நினைத்தவன்னை கிறிஸ்தியாழப்பானத்தில் தனது வீட்டுக்கதவைப் பூட்டிவெளியில் வந்தார். இவ்வாறு யோசித்தடியில் நிற்க.

மனவி,

“என்னப்பா செகியாய் வாங்போவன் போவ” என்ற கூரல் ஆவரை தான் நின்ற இடத்துக்கு வரவைத்தது. அவர் வீட்டைப் பூட்டிய உடன் துவிச்சக்கரவாட்டியின் கரியில் சாமாண்களை வைத்துக்கட்டினார். அதில் வாய்பும் ஒன்று தொங்கியது காண்றிலில் ஒரு சூக்கேஸ், பின்னளைய மனவிகையில் பிடித்தாள். மூவரும் புறப்பட்டனர். வளவை விட்டு வெளியே வந்து படலையை கட்டினார். கட்டும்போது அவர் “எனவிக்கு கூறினார், ‘நாங்கள் கிளிநெரச்சிப்பள்ளிக் கூடத்தில் இருந்ததையும் இஞ்சு இவைகளோடு காணியில்லை வீடு கட்டியதையும் நினைக்க மனவிக் கூம்பா பன்னிக்கூடத்திலை இருக்கேக்கை நீங்கள் சாக்சலாய் இருந்த நேரம் உங்களுக்கு சன்னிடையும் பினாத்தினமாதிரியையும் நான் பயப்பிட்டதையும் நினைக்க -”

“சரி சரி கதைச்சது கானும் வெளிக்கிடு” என்றார் கிறிஸ்தி கதையும் நின்றது.

பேருந்து தனது தரிப்பிடங்களில் நின்று பபணி களை ஏற்றிச்செல்வதுபோல் இவர்களின் இடப்பெயர்வு நீண்ட பயணமாகத்தொடங்கியது. அவர்கள் இருந்த வீட்டின் நாய் மட்டும் வாசலில் அவர்கள் போகும் வழியைப்பார்த்து வாலைஆட்டிக் கொண்டு நின்றது. அதன் பார்வையில் தன் உறவுங்கள் விட்டுச் செல்லுகின்றனவே என்ற ஏக்கம் வெளிப்பட்டது.

வெல்களின் சுத்தத்தின் வேகமும், வல்லாறுகள் எச்சமிடும் எரி குழம்புகளின் எச்சமும் கிறிஸ்தி குடும்பத்தை வேகமாக நடக்க வைத்தது. திருவையாறு முதலாம் பகுதித்தெருவால் பிரதான தெருவிற்குச் செல்வதற்காக வாய்க்கால் பாலத்தை கடந்து வாய்க்கால் கரையை அண்மித்த வேளை கோவிந்தங்

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

கடைச் சந்தியில் வெஷல் விழுந்தது. கிறிஸ்ரியின் மனைவி ‘‘மடு மாதாவே சனங்கள் முன்னுக்குப் போனதுகள் என்ன பாடோ’’ என்று ததியபடி பிள்ளையுடன் தொப்பியென்று விழுந்து படுத் தாள் கிறிஸ்ரி ஒரு புறம், மனைவி ஒரு புறமாக படுத்தவர்கள் எழும்பி ஏற்றிந்த யொதிகளை திரும்ப எடுத்தனர். பாலத்தைக் கடந்து பிரதான தெருவால் நடக்கத்தொடங்கினர்.

வட்டக்கச்சி நோக்கி நகரத்தொடங்கிய கிறிஸ்ரியின் மன தினில் எண்ணம் தோன்றியது. வெள்ளாமை நிலத்தில் நக்கை கொத்திகள் இருப்பது போன்று அந்த நச்சுப்பாம்பு மனைக்கர்கள் இருப்பார்களா? ‘‘என்ன யோசித்துக்கொண்டு நடக்கிறியன்’’ கறுக்காப் போங்கோவன் அவர்கள் திரும்பவும் அடிப்பாகஜ் இப்படி மனைவியின் குரல் அவரின் சிந்தனையை கலைத்தது. பாதையோரங்களில் மாடுகள் புல் மேய்ந்தன. கொக்குகள் கூட்டம் கூட்டமாக இடம் மாறி மாறி இரைதேஷன். ஆட்காட்டிப் பறவைகள் கீச் கீச் என்று கத்தியபடி பறந்து சென்றன. அந்த நச்சுப்பாம்புகளின் நஞ்சுவந்து வீழ்ந்தால் இந்தச் சிவங்களின் உயிர்கள் போகும் என்பதை இவை அறிய மாட்டா. கிறிஸ்ரி மனதுக்குள் நினைத்தபடி தனது பயணத்தை தொடர்ந்தார். ஷெல் கவிவரும் ஓசை கேட்டு பொருட்டுளையும் துவிச்சக்கர வண்டியையும் அப்படியே கைவட்டு விட்டு பிள்ளையையும் மனைவியையும் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு நிலத்தில் விழுந்து படுத்தார். சில உயிர்களின் உடல்கள் கிழிந்து போயிருந்தன: அவர் முகத்தில் ஷெல் அடித்தவனை கடித்துக் குதறவேண்டும் போவிருந்தது அப்படியே மலைத்துப்போயிருந்தார். மாடுகளும் பறவைகளும் மூன்றை சிதறிப் பிரண்டு கிடப்பதைக்கண்டு ‘‘ஆ பாவம் அதுகள் என்ன செய்ததுகள் இதுகளும் தமிழர்களா?’’ என வேதனையின் வெளிப்பாடாய் குரல் தளதளக்க கூறினார். அவருக்கு முன்புதான் நேரில் கண்ட காட்சி முலைவச்சந்தியில் மாதா சூருபத்திற்கருகில் மண்டத்திலிருந்து அடித்த ஷெல் விழுந்து இறந்தவர்களின் மூளை சுவரில் அப்பிக்கிடந்த காட்சி ஞாபகம் வந்தது:

கிறிஸ்ரியின் மனைவி,

‘‘வாங்கோ கெதியாய்ப் போவம்’’ என்று அவரை அதட்டிக்கூட்டிக்கொள்ள திரும்பவும் அவர்கள் பயணம் தொடங்கியது. ‘‘அப்பாடா இனிப்பயம் இல்லை’’ என்ற மனைவியை கிறிஸ்ரி திரும்பிப் பார்த்தார். மனைவியின் போன உயிர்

திரும்பி வந்த மாதிரி இருந்தது ‘பிள்ளைக்கு நல்ல பஜி சந்தைக்குப் பக்கத்திலை தேத்தன் ணிக் கடை திறந்திருக்கது ஏதும் வாங்கி வாலன்’ என்றார் கிறிஸ்தி. வீட்டில் நின்ற கோலத்தோடு புறப்பட்டவன் இப்பவும் அதைப்பற்றி யோசிக்க வில்லை கடையில் சாப்பாடு வேண்டியவருவதைப் பார்த்த கிறிஸ்தியின கண்ணள் குளமாயின வீட்டுக்கு விருந்தாளிகள் வந்தால் அடுக்களைக்குள் நின்ற சிலையை மாற்றி வேறு சிலை கட்டிய பின்தான் அவர்கள் முன்வருவாள். இப்ப என்ற எண்ணியபடி பெருமுச்சுவிட்டார். நல்ல மரநிழல் பார்த்து குந்துவும் என்று யோசித்தபடி மீண்டும் பயணம் தொடங்கியது.

ஸ்வைவேம்பு மரநிழல் கிடைத்தது துவிச்சக்கரவன்டியை மரநிழலில் சாத்திய கிறிஸ்தி பிள்ளையின் கணப்பை உணர்ந் தவராய் பிள்ளையை அணைத்துக்கொண்டார். கிறிஸ்தியின் மனைவி தண்ணீர் எடுக்க பக்கத்திலுள்ள கிணற்றியத்துக்குச் சென்றாள். சாப்பாட்டுப் பார்சலை துவிச்சக்கரவன்டியை வைத்துவிட்டு அமர்ந்தார். மரத்தின் உச்சியிலிருந்த குரங்கு பார்சலைக்கண்டதுப் பிறு கிறு வென்று கீழ்நங்கி பார்சலை எடுக்க முனைந்தது தண்ணீருடன் வந்தவள் கல்லெலுடுத்து குரங்குக்கு ஏறிந்தாள். இருந்த இடத்தைவிட்டு விலகாமல் உடம்பை மட்டும் சரித்து விட்டு அது நியிரந்தது. பாசலில் வைத்த குறி தப்பா மல் எடுக்க முயன்றது கல்லெலறிந்த சம்பவத்தை பார்த்த கிறிஸ்தி குரங்கைப் பார்த்துக் கூறினார். ‘நீ குடுத்து ணைச்சனி நிம்மதி யாய் உன்ற கூட்டத்தோடு இருக்கிறாய் நாங்கள் கெருவிலை இருக்கிறம் பார்சலை வைச்ச குறி நீ தவறவில்லை எங்களிலை பலர் வைச்ச குறி மறந்துபோய் நிக்கிறம்’ கிறிஸ்தி சொல்லி முடிக்க கொடுரவல்லூறு வானத்தில் நெருப்பைக்கக் கியது. சற்றுத்தன்னித்தான் விழுந்தது. கிறிஸ்தியின் மனைவியும் விழுந்து படுத்தனர். கக்கிய நெருப்பின் ஒரையில் எட்டாம் கொப்பு பத்தாங்கினை என்று தாவி மரத்தின் நடுப் பகுதியை சென்றுடைந்து விட்டது குரங்கு. பின்னர் சாப்பாட்டை நோக்கி திரும்பவும் வந்தது. அதுதன் குறியை விடவில்லை. கிறிஸ்தி குரங்கை கலைத்தார். அது மேற்கொப்புக்குத்தாவியது. அவர் துவிச்சக்கரவன்டியை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் பயணம் தொடங்கிய வேளை குரங்கு சத்தமிட்டது. திரும்பிப் பார்த்தார். அது பல்லை இழித்துக்காட்டியது.

சமவெளிநோக்கி

வளாநாடன்

வாழ்வுக்கான யணம்

ஒரே ஷல்லதி. புக்காராவும் அடிக்கடி வந்து குன்று போட்டது. காலையில் போட்ட குண்டில் சந்தியில் இருந்த முன்று வீடும் தரைமட்டமாகிப் போனது.

இனி உரும்பிராயிலை இருக்கே கலாது வெளியேறத்தான் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். நூபன் ஒருப்பையில் உடுப புக்களை அந்தராபட்டு சூதல் குப்பையாய் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். சர்வா அழைதியாகவே பொருட்களை அடுக்கிக் கட்டினான்.

திடைரென ஷல்லொன்று கிட்ட விழுந்து வீடெல்லாம் குலுங்கி அதிர அப்படியே நிலத்தில் வீழுந்து படுத்தோம்.

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

“வா” அடுத்தது வாறதுக்குள்ளை போய்ச்சேருவம்” ரூபன் அவசரப்பட்டு சைக்கிலடிக்கு ஒடினான். எனக்கும் உள்ளுரப் பயமாயிருந்தது. சர்வாவை அவசரப்படுத்தி அழைத்து வந்தேன்.

மீண்டும் ஒரு ஷல் கிட்டவாய் வெடித்தது. கதவைப் பூட்டிவிட்டு சைக்கிலை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தோம்.

வாசலில் இளம்போராளியாருவன் நின்றான். பதினாறு வயதுதானிருக்கும்.

“என்ன தம்பி” ரூபன் கேட்டான்.

“கொஞ்சம் கடுதண்ணி தேவையன்னை நீங்கள் வெளிக் கிட்டிட்டியன்” பராவாயில்லை அவன் திரும்பினான்.

சர்வா அவனை மறித்தான். அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு உள்ளே மீண்டும் போனான் அடுப்பை மூட்டித் தேனீர் தயாரித்தான். நாங்கள் பொறுமையிழந்து வாசற் குந்தில் குந்தியிருந்தோம்.

ஒவ்வொரு ஷல் விழும் போதும் உயிர் போய்வந்து கொண்டிருந்தது.

உள்ளே சர்வாவும் இளம்போராளியும் சிரித்துக் கதைப்பது கேட்டது. கொஞ்சநேரம் கழிய. சர்வா இரண்டு சிலவர் தேனீர் கொண்டுவந்து தந்தான். ஒரு செட்டு நிறைய தேனீருடன் நன்றி தெரிவித்தபடி இளம்போராளி போனான்.

அந்த நேரத்துக்கு தேனீர் இதமாக இருந்தது. தேனீர் குடித்தமுடிய எல்லோரும் புறப்பட்டோம்.

வீதிகள் நிறைய வேறும்பலர் சைக்கில்களிலும், நடையி, லும் போய்க் கொண்டிருந்தனர். இடைக்கிடை வண்டில்களும். வாண்ட்மாஸ்ரஸ்களும், கார்களும் போய்க் கொண்டிருந்தன

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

திருவிழாவிலோ
நடந்தது

திருநெல்வேலிபோய் ஆடியபாதம் வீத யூடாக கல்வியங்காடு தாண்டி வீதியில் ஏறுமவரை ஓரளவிற்குக் கைக்கில் ஒடமுடிந்தது. செம்மணித் தொடக்கத்தில் ‘அடிச்சுவிலத்தமுடியாத’ அளவுக்குச் சனங்கள். அரைமணி நேரமாக கூட்டம் நகராமல் அப்படியே நின்றது. மெல்ல மெல்ல இருள் குழந்தது.

இருள் ... இருள் களை... பசி தாகம்

சுகிப்பின் எல்லையைத் தொடும் பயணம் வழியெங்கும் பலர் மயங்கி வீழ்ந்தனர்.

‘யாராவது தன்னி இருந்தால் சொஞ்சம் குடுங்கோ, பச்சைப் பாலகன் அமுகுது யாராவது உதவுங்களேன்’ குழந்தையின் தாயோ வேறுயாரோ உரத்து இரப்பது கேட்டது.

‘எங்கையாச்சும் பாத்துவாங்கிவருவமோ’ என்று சர்வாக்டோன், ரூபன் ஏசினான், எனக்கும் தாகமாயிருக்குது. தனைச் சற்றுகிறது அடிச்சுத்தாவில் செருப்புக்கள் இடறின. செருப்புடன் செல்லமுடியாதவாகள் கழற்றிவிட்டுச் சென்றனர்.

வீதியிலிருந்து சைக்கிளை இறக்கி சாய்வான புந்தரையில் அமர்ந்தோம். மணமூயால் உடைகளும் நிலமும் சரம் அடைந்திருந்தன.

இரண்டுமணி நேரத்தின் பின் சர்வா போத்தல் ஒன்றில் தேனீர் வாங்கி வந்து தந்தான். ஒன்றரைமைல் நடந்து சென்ற நாவற்குழியில் இதை வாங்கி வந்ததாக அவன் சொன்னான்.

தேனீர் குடித்ததும் உற்சாகம் வந்தது. அந்தக் குழந்தையின் குரலைக்கேட்க முடியவில்லை. அவர்கள் அரைமைலாவது முன்னேறிச் சென்றிருக்கக்கூடும்.

‘நோட்டாலே போனாச்சரிவராது வாங்கோ தன்னிக் குள்ளை இறங்குவம்’ சர்வாதான் சொன்னான்,

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

“ உந்தச்சேததுக்குள்ளையோ? ” என்று ரூபன் தயங்கினான் நானும் இறங்கக் கூராராக இருந்ததினால் ரூபனும் உடன்பட டாண்டு நாங்கள் இறங்கும் வேணா ஒரு வயோதிபர் உயிரிழந்து போக, அக்ரது மகா பலத்த குரவில் அழுது புலம்பினாள்.

நாங்கள் கறையிறங்கினோம். அடிக்கடி சைக்கில் சேற்றில் புதைந்தது. செருப்பும் புதைந்தது. நான் செருப்பைக் கழற திணிட்டு வந்தேன். சர்வா ஏற்கனவே செருப்பைக் கழற்றி சைக்கிலில் கொழுவியிருந்தான். நாவற்குழிப்பிரதேசத்தில் திடுப்பளவு நீர் நின்றது.

புதைந்து தவழ்ந்து ஒருவாறு அதிகாலை நாங்கரை மணிக்கு வலிகாமத்தைக் கடந்து வந்து விட்டோம்.

“ எங்கை போறது ”

மூவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தேசம்.

“ மீசாலையில் எங்கட சொந்தக்காரர் இருக்கினை போய் பாரிப்பாம் ” ரூபன் சொன்னான்.

“ எனக்கு ஒரு இடமிருக்கு. அங்கை போவதைத் தவிர்ப்பது வரலாற்றுக்கு இழைச்ச தவறாயிடும் ” சர்வா சொன்னான்.

“ நானும் வாறன் சர்வா ” என்றேன் நான்.

இனி ரூபனும் வரக்கூடும்; எங்களுடன்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

தீர்த்துவமிலை
வளநாடன்

நோக்கியே விடுதலை விடுபவைகளைத் திட்டம்
நோக்கி சூழலை கடிக்கி விடுவதை விடுதலை
நோக்கியே விடுதலை விடுதலை விடுதலை விடுதலை

விட்டுவிடுதலையாகி விடுதலை விடுதலை
விடுதலை விடுதலை விடுதலை விடுதலை

விடுதலை விடுதலை விடுதலை விடுதலை
விடுதலை விடுதலை விடுதலை விடுதலை

அவர்கள் நால்வரும் கூட்டின் நாலாபக்கமும் நின்று கொண்
திருந்தனர். வலைபோல் பின்னப்பட்ட கம்பிக்கூட்டிற்குள்
இருந்த இரண்டு முயக்ஞும், அந்த நால்வரையும் அவர்கள் வைத்
திருந்த நீளமான தடிகளையும் பார்த்துப் பயந்ததினால் அங்கும்
இங்கும் ஒடித்திரிந்தன

அவை இரண்டினது உடல்கள் பயத்தில் பதறத்தொடங்
கியதையும், தங்கள் காலைக்கூரீமைப்படுத்தி ஒசையைக் கேட்
பதற்கு செவிகளை அசைத்தமையையும், பதுங்கியிருந்து துருவித்
துருவி கண்களை எல்லாவிடமும் துலாவிப் பார்த்தமையையும்
பார்த்தால் ஒருவன்.

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

“பாரதா அவதானமாக எங்களைத் தாய் முயல் பார்க்குது ஆளிருக்கிற இருபைப் பார் எவ்வளவு வடிவாயிருக்குது”

மற்றவன் “வெளியிலை விட்டவுடனை காட்டுக்கை துள்ளிப் பாஞ்சமாதிரி எங்களுக்கு இஞ்சூல்டும் காட்டுவெனம் கூட்டுக் கைதான் இருக்கவேணும் வெளியிலை போக ஏலாது”.

இன்னொருவன் “தாய் முயல் நல்ல மறையன் கலர்” ஒருவன் முயல் இரண்டினது உடல் எவ்வளவு மிருதுவான தாச இருக்குது. மற்றவன் “நீ கதவைத் திறந்து பார்க்காதை இருக்கிற இருபைப் பார்த்தால் வெளியிலை உலாவ விட்டால் என்ன மாதிரி யிருக்கும் என்டு யோசிக்கின்ற மாதிரி இருக்கு”.

ஒருவன் “அங்கே பார் கழுத்தை நீட்டி உயர்த்திப்பார்க்குது செவியைப் பார் கடகடடெண்டு ஆட்டி உயர்த்தி வைச்சிருக்குது”

தாய் முகவில் உடல் பயத்தில் பதறுவதையும் எந்தப் பக்கத்தால் முதலடி விழும் என்பதையும் அவதானிப்பதற்காக காதைக் கூர்மைப்படுத்தி செவியை ஆட்டியமையையும் அடியிலீ ருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கு தாங்கள் ஆயத்தமாக இருந்த இருப்பையும் பார்க்க அழகாக இருக்கென்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

குட்டிமுயல் பதற்றத்தில் கூட்டின் எந்தப்பக்கத்தாலென்றாலும் வெளியேறிச் செல்ல வேண்டும் என்று எடுக்கும் முயற்சியையும் பார்த்த அந்த நால்வரும் அழகாய் இருக்கிறது என்று கூறியதைக் கேட்ட தாய்முயல் எங்களுக்கு வேதனை இவர்களுக்கு குதுகலம் என்று எண்ணி வேதனைப்பட்டது. இப்படி எண்ணியலாறிருக்க முதலாம் முறை ஒருவன் தடியால் அடித்த பின் “காதிலை அடி எப்பிடி கழுங்கு போறார் என்டு, குட்டிக்குவலையோட சேர்த்து மூஞ்சையடி” அந்தக்கணமே அவனும் அடித்தான் குட்டிமுயல் கத்தியபடி மன என்ற நினைவில் பல்கனைய விறாண்டியது. அது பல்கை எங்பது விளங்கவில்லை.

நீளமான தடி ஒவ்வொன்றும் இரண்டினதும் மிருதுவான மனிமீது பதம் பார்த்தது. இரண்டு முயல்களும் இரண்டு கால்

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

எனிலிருந்து முன்னங்கால் இரண்டையும் தூக்கியடி நின்றன. “என் இப்படி வேதனைப் படுத்துகிறீர்கள்” என்று குழிப்பிட்டுக் கேட்பது போலிருந்தது. முயல்கள் அப்படியே நின்றமையையும், பட்டவேதனையையும் பார்க்க அந்த நால்வருக்கும் அழகாகவும் சந்தேகாஷமாகவும் ஆருந்தது. இதற்குள் மற்றவன் ‘முயலுக்கு சாப்பாடு போட்டனியேர இல்லைத்தானே’ முருங்கையிலை போடுவாம்.

அடுத்தவன் “நான் ஒடிச்சுக் கொண்டு வாறன்”

இன்னொருவன் “தண்ணீர் கொண்டுவாறன்”

இருவரும் குழையையும் தண்ணீரையும் கொண்டு வந்தனர். கூட்டைத் திறப்பதற்கு முற்பட்டார்கள் அப்பொழுது தான் அவை இரண்டும் கணள் ஆறின.

இருவன் கூறினான்.

“வலையிக்காலை வரத்தெண்டிக்குது” முயல்கள் இரண்டேம் கூட்டின் வாசற்பக்கமாக கதவைத் திறக்க மாட்டார்களா? நாங்கள் எப்போது வெளியில் செல்வோம்? வேதனையில்லாமல் எப்போது இருப்போம்? இப்படி எதிர்பார்ப்பது போல் வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கன. பசி, தாகம் இரண்டும் வாட்டியது. இவர்கள் கொண்டு வந்த குழையையும் தண்ணீரையும் பார்த்த முயல்கள் சந்தோஷத்தில் தலையை ஏருக்கணம் நீட்டி நியர்த்தி செய்களை நேராக உயர்த்தி உற்று நோக்கின.

இவற்றை அவதானித்த ஒருவன் “கதவைத் திறவாதை இவை படுகிற பாட்டைப்பார். சாப்பாடு எண்டவுடனை அலேட்டாயிட்டினம் இப்ப போடாதை”

என்று கூறியவன் சட்டென்று தடியால் தாய் முயிலின் பின்பகுதியில் அடித்தான். நாரியைச் சவட்டி பக்கவாட்டில் விழுங்கது இதைபார்த்த குட்டிமுயல் திரும்பவும் பலகையை விறாண்டியது. அதன் நகத்தின் கூர் மழுங்கிப் போய் விட்டது. இதற்குள் ஈால் மீன்வது எப்படி? இப்படியேதான் வாந்வ இக்கூட்டுக்குள் தானா? என்னுலகம் என் இறப்பு இதற்குள்கானா? இவர்களின் வகை என் இறப்பு வரை நடக்குமா? இப்படி நினைத்த வண

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

ணம் சேப்பது போல தாய் முயலை குட்டி முயல் பல தடவை பார்க்கும் போது தொன்றியது

குக்கவைத்திறந்து கூட்டிற்குள் கையைவிட்டான் ஒருவன். குட்டி முயல் தன் உயிரைக்குடிக் கைவருகிறதென என்னியது இதனால் அவை இரண்டின் கூட்டின் அடிப்பாகத்திற்கு ஓடிசென்றன. கூட்டின் உள்வந்தகை குழந்தையைகட்டிவிட்டு தன்னீரை முயல்வைத்துவிட்டுச் சென்றது. கைவெளியே போகும்வரை பார்த்திருந்த குட்டி முயல் கதவு திறந்து கிடந்த வாசஸ்பக்கம் பாய்ந்தது. ஆனால் உடன் கதவு பூட்டப்பட்டது. குட்டியின் முகத்தில் கதவு அடித்ததனால் வந்த வேகத்தில் பின்நோக்கி தாக்கி ஏறியப்பட்டது.

விழுந்த முயல் வலையின் சிறு துவாரத்தினுடாக முகத்தை நீட்டி தனது மயிரைச் சிலுப்பியது.

மற்றவன்.

“பாராடா அவற்றை பாச்சவை அதுக்குள்ள மீசைமயிரும் துடிக்குது” கூறி முடிக்கமுன்பே முகத்தில் அடிவிழுந்து விட்டது.

பலமுறை முகத்தில் அடிவாங்கிய வேதனை ஒருபுறம். அடைபட்டுக்கிடக்கின்றோம் என்கிற ஆதங்கம் இன்னொரு புறம், இவ்வேககம் குட்டிமுயலை ஒரு இடத்தில் இருக்கவிடவில்லை. அங்கும் இங்குமாக கூட்டில் எல்லாப்பக்கத்திற்கும் அசையவைத்தது.

ஒருவன் “பார் குட்டிமுயலை நாரியைச் சுவட்டி துள்ளிப் பாயிற்றை வடிவாயிருக்குது” குட்டிமுயல் வேதனையையும், கோபத்தையும் சேர்த்து துள்ளிப்பாய்வதை உணராமல் கூறினான்.

பகவவன் எழுவான் திசையிலிருந்து படுவான் திசைக்குத் திரும்பி விட்டது. பகவவன் பட்டபின் நட்சத்திரங்கள் வானத்

சமவெளிநோக்கி
வளாநாடன்

தில் கோடி காட்டியது. அதுவரை இரண்டும் பட்ட வேதனைகள் இரண்டின் கண்களின் முனைப்பக்கத்தில் கண் ணீரும், பூளையும் சாட்சியும் பகன்றன. நடசத்திரங்கள் கோடி காட்டியதும் நால்வரும் கூட்டைவிட்டகன்றனர்.

தாய், குட்டிமுயலைப்பார்த்து “சினந்து சீற்றால் கொள்ளாதே நாங்கள் படும் துயரம் விதி வீயன்று கூறிக்கூட்டி முயலுக்கு தாய்முயல் தன் முகத்தால் முத்தம் சொடுப்பது போன்று தடவியது. குட்டி முயல் தனக்கு ஏற்பட்ட வலிக்கு தடவுவது போது கூக்கூபம் ஏற்பட்டதுபோல தாய் முயலை விட்டு விலகி துள்ளிப்பாய்ந்தது உடல் விலையும், வேதனையும் நித்திரையும் கூடவே சேர பாட்டத்தில் மல்லாந்து படுத்துவிட்டன இடையிடையே திடுக்குற்று காதை கூர்க்கையாக்கி கழுத்தை நீட்டிப் பார்த்துவிட்டுப்படுத்தன. அவர்கள் திருமபவும் வந்து விடுவார்கள் என்ற அச்சத்தில்.

எழுவான் திசையில் பகலவன் எழுந்தான்முயல்கள் இரண்டிற்கும் உயர் மெல்ல தங்களை விட்டுப்பிரிவது போவிருந்தது. அந்த நால்வரும் தங்களைச்சுற்றி வருவதை விடுத்து தாரத்தில் உலாவுவதைக்கண்டன. தாய்முயல் அப்பாடா எனப்பெற்ற மூச்ச விட்டது கங்கனுச்சு குழு கட்டுவாருமில்லை. தன் ணீர் வைப்பாருமில்லை ஒரு பக்கத்ததால் மட்டும் வேதனையல்ல மறுபக்கத்தாலும் வேதனை என்றுணர்ந்து குட்டி முயல் வெளி வீய செல்ல வேண்டும் என்ற மனஉந்துதல் முனைப்புப் பெற்றதால் மாறி மாறி நான்கு பக்கமும் வளைக்குள்ளால் முகத்தை நீட்டியும்; பலகையை விறாண்டிய வண்ணம் இருந்தது.

பகலவன் உச்சிப்பொழுதைத் தாண்டிவிட்டான். நால்வரும் வாசல்க் கதவால் தோளில் பாய்க்குத்தொங்க வந்தார்கள். நேராக கூட்டை நோக்கி வந்தபொழுது தாய் முயல் ஒரு மூலைக்குள் போயிருந்தது. மிக அருகில் வந்தனர். ஒருவன் குட்டி முயலைப்பார்த்து “மச்சான் இருவாறன்” என்று கூறிக் கொண்டு வந்த திசைக்குச் சென்றனர். கூறியதை உணர்ந்தது

சமீவளிநோக்கி
வளநாடன்

போன்ற அச்சத்தில் கூட்டைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு முயன்றன. பலகையை விறாண்டின. கம்பி வலைக்குள்ளால் வெளியேவர எத்தனித்தன.

கிறிது நேரம் கழிந்த பின் நால்வரும் குழையுடனும் தண்ணீருடனும் வந்தார்கள். கூட்டைத்திறக்கும் போது எப்படியாவது வெளியில் சென்றுவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு தாய் முயவின் முன்சென்று குட்டி முயல் நின்றது இதைப்பார்த்த மற்றவன்,

“இவையள் இரண்டு பேரும் இரகசியமாக கதைக்கினம் போலக்கிடக்கு” என்று கூறிக்கொண்டு கூட்டின் கீழ் வைத்தி ருந்த தடிகளை ஆளுக்கொன்றாக எடுத்து பழையபடி தங்கள் வேலைகளை ஆரம்பித்தனர்.

முதலில் குட்டி முயலுக்கு தலையில் அடி விழுந்தது. முயலுக்கு சித்தம் கலங்கியது போலும். அப்படியே ஒரு முலையில் ஒதுங்கிவிட்டது. தாய் முயலுக்குப் பின்னங்கால், மூட்டின் அடித்தார்கள். காலைத்தூக்கிக்கொண்டு கத்தியது. மற்றவன் “சரி குழையைக்கட்டு” என்று கூறியதும் கதவைத்திறந்தான். இன்னொருவன் அடுத்த பக்கத்திலிருந்து மற்றவனைக் கூப்பிட்டான் குழையையும், தண்ணீரையும் அப்படியே போட்டு விட்டு அவர்கள் ஒட்டம் பிடித்தனர். கதவு திறப்பட்டதை உணர்ந்த குட்டியும் உடன் வெளியே பாய்ந்தது. அதைப் பார்த்த தாய் முயல் தானும் வெளியே பாய்ந்தது குட்டிமுயல் தாய் முயலுக்குப் பக்கத்தில் நின்று ஏதோ கதைப்பது போல் நின்றுவிட்டு அவர்கள் திரும்பி வர ஒடுத்தொடங்கியது. சுற்றி வர நாலு பக்கமும் மதில் கட்டப்பட்டிருந்தமையால் வீட்டு வளவை சுற்றி ஒடின இரண்டு முயல்களும்.

ஒருவன் தான் வைத்திருந்த தடியை குட்டி முயலுக்கு எறிந்தான். குட்டி முயலோ தள்ளை நோக்கி வந்த தடியைக் கண்டதும் அதற்கு மேலாகப் பாய்ந்தோடியது. பின்னர் இன்னொருவன் தாய்முயலுக்கு தடியால் எறிந்தான் தாய் முயவின் வயிற்றில் எறிபட்டது. பாட்டத்தில் விழுந்த முயல் எழும்பி ஒட் முடியாது திணறியது. மற்றவன் ஒடிச்சென்று முயவின்

சமவளிநோக்கி
வளநாடன்

குடித்துவதற்கு
ஏற்றுக்கொண்டு

செவியில் பிடித்தான் முயலோ கூவிக்குறுகி கண்களை மேலே
சொருகி கால்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கூத்தியது. துடித்தது.
அவர்கள் விடவில்லை கூட்டிற்குள் கொண்டுபோய் விட்டனர்.
குழையும் கட்டித்தொங்கவிட்டு நீரையும் ஊற்றினர்.

களைப்பிள் மிகுதியால் தாய் முயல் அமைத்யாகப்படுத்தது
நால்வரும் ஒடித்திரிந்தனர். குட்டிமுயலைப்பிடிப்பதற்கு
கேற்றுக்கு கிட்டவாக பலமுறை வந்தும் வெளியில் செல்ல
விடாது தடுத்துவிட்டனர். இந்தியில் அந்த வளரின்
மாமரத்தின் அடி வேருக்குப்பக்கத்தில் மண்ணைத்தோன்டி
அதில் பதுங்கியினுந்து களையை ஆற்றியது. முயலைக்
காணாமல் எல்லாவிடமும் தேடினார்கள்.

கேற்றைவிட்டு எப்போ விலகுவார்கள் என எதிர்பார்த்தி
ருந்தது அது. தணக்குச்சகத்திரம் கிடைக்கப் போகும் தருணத்தை
எதிர்நோக்கியபடி காத்துக்கிடந்தது. தான் சுதந்திரமாக வாழி
வேண்டும் என்பதில் தெளிவாகவிருந்தது.

காத்கிருந்த நேரம் நெருங்கியது. வளவுக்குள் முயல் இல்லை
என்ற முடிவுடன் எங்கேயோ போயிருக்கும் என்ற சிந்தனையில்
அவர்கள் ஆழ்ந்த நேரம், சடுதியாக வாசல் கேற்றின் இடை-
வெளிக்குள்ளால் பாய்ந்து ஒடியது.

ஓருவள்,

“அங்கை ஓடுது முயல்” என்று கூறிக்கொண்டு கேற்றைத்
திறந்தான். மற்றவர்கள் பின்னால் ஒடினார்கள் கேற்றைத்
திறந்த வேகத்தில் தனது சராசரி நிலைக்கு கேற் வந்து நின்
ரது. பின்னால் ஓட முற்பட்டவர்களுக்கு கேற் தலையில் இடித்
தது. முவரும் பொத்தென்று விழுந்து விட்டார்கள்.

குட்டிமுயல் தப்பி ஓடிய கோபத்திக் வெளியே சென்றவன்
திரும்பி வந்தான். களைத்துப்போயிருந்த தாய் மூயலுக்கு
கூட்டிற்குள் வைத்து அடித்தான். மேலும் களைத்த முயல் ஓட
முடியாமல் தான் தப்பி ஓட முடியாவிட்டாலும் என் பின்னை
யாவது தப்பிவிட்டானே என்ற சந்தோஷத்தில் தாய் முயலின்
கண்களில் கண்ணீர் தேழ்பியது.

சமவெளிநோக்கு
வளாநாடன்

கூட்டைத்திறந்து நாய் முடலைக் கை வைத்துப் பார்த்த
இருவன்.

‘தாய் முயல் சாகப்போநது போலக்கிடக்குது’ என்றான்.
மற்றவன்

‘சாகட்டும் விடு’

இன்னொருவன்,

‘கூட்டைத்திறந்து வைச்சாலென்ன கூட்டி வைச்சா
லென்ன’ என்ற எண்ணத்தில் கதவைப்பூட்ட வில்லை.

பகலவன் படுவான் திரைக்குச் சென்றதும் அவர்கள் தங்கள் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று விட்டார்கள். சாம்வெளை காலை
தீர கண் திறந்து பார்த்தது கதவு திறந்து கிடப்பதை உணர்ந்து
கொண்டதும் வெளியில் பாய்ந்தது. துளைப்பாய இயலாமல்
மெல்ல மெல்ல கிணற்றின் வாய்க்கால்வரை சென்று தேங்கி
நின்ற தன்னீரைப்பருகியது. பின்னர் மெல்ல கேற்றுக்கு
வெளியே எவ்வளவு பரந்த உலகம் இருக்கிறது என்பதை
உணர்ந்தது.

குட்டி முயல் சுதந்திரமாக வாழ முயற்சித்ததில் பிழை
பில்லை என்பதை உணர்ந்தது. குட்டி முயல் சென்ற பாதச்
சுவடுகளை மோர்ந்து பார்த்து தானும் அவ்வழி சென்றது,
கூடு வெறுமையாய் இருந்தது.

நாடகம்

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

தொடர்டம்

அரங்கின் திரை விலகுகிறது.

அரங்கின் நடுப்பகுதியில் “சுதந்திரம்” என்று எழுதப்பட்ட மரக்குற்றியும், அரங்கின் இடது நடுப்பகுதியில் “பேச்ச வார்த்தை” என்று எழுதப்பட்ட மரக்குற்றியும், வலது நடுப்பகுதியில் “போராட்டம்” என்று எழுதப்பட்ட மரக்குற்றியும் தொங்க விடப்பட்டிருக்கின்றன.

மேடையில் ஒளியும் இசையும் ஓன்றுக்கொன்று தொடர பின்றி மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இசையின் வேகம் கூடிக்குறைகிறது. ஒளி அணைந்து, ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

இதே நேரத்தில் அவலச்சத்தங்களும் கேட்டவண்ணம் இருக்கின்றன.

இவையாவும் சடுதியாக நிற்கின்றன.

மேடையில் ஒளி முழுமையாகப் பரவி இருக்கிறது.

திரும்பவும் மேற்குறிப்பிட்டது போல ஒளி - ஒளி நிகழ்ச்சி நடவு.

இப்படி மூன்று முறை சம்பவம் தொடர்கிறது.

சமவெளிநோக்கி
வளாடன்

முன்றாவது முறை இந்நிகழ்வு முடிகின்ற வேளையில் ஒரு வர் பார்வையாளரின் பின்பகுதியில் இருந்து அவலக்குரலோடு ஒடி வந்து அரங்கின் நடுப்பகுதியில் வீழ்கிறார்.

அந்தப்பாத்திரம் ஏற்று நடிக்கும் மனிதனின் உடை நாம் அன்றாட வாழ்வில் பாவிக்காத உடையலங்காரமாக இருக்கின்றது.

ஒப்பணையும் சாதாரண ஒப்பணையை விடுத்து ஓரளவு விடுபட்டதாகத் தெரிப்படுகிறது.

அந்த மனிதன் மேடையில் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் இசை சோகத்தைப் பிரிதிபவிக்கும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது.

பொதுவாக இந்நாடகத்தின் இசை குறிப்பிட்ட இடங்களில் அவலத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவே அமைகிறது.

மனிதன் நிமிர்ந்து பார்க்கும் போது “பேச்சுவார்த்தை” என்ற மரக்குற்றி அவனின் தலைக்குக் கிட்டவாக வந்து நிற்கிறது.

இதே நேரத்தில் “போராட்டம்” என்ற மரக்குற்றியும் கீழிருங்கி ஓர்களைம்புகிறது. அதைக்கண்ணுற்ற மனிதன் நிமிட்டினுது எழுகின்றான்.

அப்பொழுது “பேச்சு வார்த்தை” என்ற மரக்குற்றியும் மெல்ல மெல்ல மேற்கிளம்புகிறது.

மனிதன் அதைப்பிடிக்கப் பல பிரயத்தனங்கள் செய்கின்றான்.

ஆனால் அது மேற்கிளம்பி விடுகின்றது. அதனால் அந்த மனிதன் சோல்வடைந்து நிலத்தில் வீழ்கின்றான்.

இதே நேரத்தில் “போராட்டம்” என்ற மரக்குற்றி கீழநங்கி மேற்கிளம்புகிறது.

வீழ்ந்து கிடக்கும் மனிதனின் தலையருகே “பேச்சு வார்த்தை” என்ற மரக்குற்றி வந்து நிற்கிறது.

இதைப்பார்த்த மனிதன் மெல்லத் தலையைத் தூக்கி அதைப்பிடிக்கப் பிரயத்தனம் செய்கின்றான்.

அப்பொழுது அம்மரக்குற்றி மேற்கிளம்புகின்றது.

சமவெளிநோக்கி

வளநாடன்

மேற்கிளம்புகின்ற மரக்குற்றியை அம்மனிதன் எட்டிப் பிடித்துக் கீழே இழுத்துக்கொண்டு வருகின்றான்.

ஆனால் அம்மரக்குற்றி மனிதனின் கைப்பிடியில் இருந்து விலகி மேற்கிளம்புகிறது.

இதன் பின்பும் மனிதன் சோர்வடைந்து நிலத்தில் வீழ கிண்றான்.

அப்பொழுது “போராட்டம்” என்ற மரக்குற்றி கீழிறங்கி மேற்கிளம்புகின்றது.

இன் “பேச்சுவார்த்தை” என்ற மரக்குற்றி மனிதனின் தலையருகே வந்து நிற்கிறது.

அதைக்கண்ட அம்மனிதன் சந்தோசமிகுதியால் “பேச்சுவார்த்தை” என்ற மரக்குற்றியை எட்டிப்பிடிக்கின்றான். ஆனால் அவனது கைப்பிடியை விட்டு “பேச்சுவார்த்தை” என்ற மரக்குற்றி மேற்கிளம்பி விடுகின்றது.

“பேச்சுவார்த்தை” என்ற மரக்குற்றி அவனது கைக்கு எட்டாமல் இருப்பதால் கோபமுற்ற மனிதன் அதனோடு சண்டை பிடிக்கின்றான். “பேச்சுவார்த்தை” என்ற மரக்குற்றிக்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் இழுபறி நடக்கின்றது.

அந்த இழுபறியை நோக்க நடனக்கோலம் போலத் தோன்றுகின்றது.

பின்னர் “போராட்டம்” என்ற மரக்குற்றி பபக்கம் சென்று அந்தப் போராட்டக்குற்றியைப் பிடிப்பதற்கு பிரயத்தனம் செய்கின்றான்.

அது நடனக்கோலம் போல அமைந்திருக்கிறது

“போராட்டம்” என்ற மரக்குற்றியை எட்டிப்பிடித்துக்கீழ்க் கொண்டு வரும்போது பேச்சுவார்த்தை என்ற மரக்குற்றியும் தானாக கீழே இறங்கி வருகிறது. பேச்சுவார்த்தை என்ற குற்றி கீழ் இறங்குவதைக்கண்ட மனிதன் ‘போராட்டக்குற்றியை விட்டுவிட்டு பேச்சுவார்த்தைக் குற்றியின் பக்கம் பாய்ந்து ஓடுகின்றான்.

பேச்சுவார்த்தை என்ற குற்றி மனிதனைக் கண்டதும் அது மேற்கிளம்புகின்றது.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

இதனால் சோர்வுற்ற மனிதன் திரும்பவும் போராட்டம் என்ற மரக்குற்றியை இறுகப் பிடிக்கின்றான். அதே ஜெனா 'சுதந்திரம்' என்ற குற்றி மெல்ல (இரளவு) கீழிறங்கி நிற்கின்றது.

பேச்சவார்த்தை என்ற குற்றி திரும்பவும் கீழிறங்கி வருகின்றது.

இதைக் கண்ணுற்ற மனிதன் போராட்டக்குற்றியை கைவிட்டு விட்டு திரும்பவும் பேச்சவார்த்தைக் குற்றியைத் தன் கையிடுக்கினுள் இறுகப்பற்றிக்கொண்டு போராட்டக்குற்றியின் பக்கம் சென்று மறு கையிடுக்கினுள் போராட்டக்குற்றியை இறுகப்பற்றிக்கொள்கின்றான்.

இரண்டு குற்றிகளும் மேவெழும்ப மயற்கிக்கின்றன.

அதைவிடும் நோக்கமில்லாத மனிதன் இருபக்கமும் இயுபறிப்படுகின்றான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் பேச்சவார்த்தை என்ற மரக்குற்றி யைக் கைவிட்டு விடுகின்றான்.

பேச்சவார்த்தை என்ற மரக்குற்றி மேற்கிளம்பி சிறிது நேரத்தின் பின் கீழிறங்குகிறது.

திரும்பவும் மனிதன் பேச்சவார்த்தை என்ற குற்றி கீழிறுங்கைதைக் கண்ணுற்றதும் ஓடிச்சென்று பிடித்து கையிடுகினுள் இறுகப்பற்றுகின்றான்.

திரும்பவும் போராட்டப் பக்கமும் பேச்சவார்த்தைப் பக்கமும் இழுபறிப்படுகின்றான்.

பேச்சவார்த்தை என்ற மரக்குற்றி திரும்பவும் மேற்கிளம்புகின்றது. பின்னர் கீழிறங்குகின்றது:

கையிடுக்கினுள குற்றியை இறுகப்பிடித்து வைக்கின்றான்.

திரும்பவும் போராட்டத்தின் பக்கமும் பேச்சவார்த்தையின் பக்கமும் இழுபறிப்படுகின்றான்.

திரும்பவும் பேச்சவார்த்தை என்ற குற்றி மேற்கிளம்புகிறது.

இதனால் ஆக்திரமுற்று மிகக் கோபாவேசமாக ஆடுகிறான்.

சமவளினோக்கு
வளநாடன்

ஆடியபின் போராட்டக்குறிசையை நிலத்தில் இழுத்து வைத்து விட்டு ‘‘சதந்திரம்’’ என்ற குற்றியைப் பிடிக்கப் பிரயத்தனம் செய்கிறான்.

‘‘சதந்திரம்’’ என்ற மரக்குற்றி மெல்ல அவனது கைக்குக் கிட்டுகிறது.

பின் மனிதன் சதந்திரத்தை இறுகப்பிடித்து நிலத்தில் வைத்துவிட்டு மகிழ்ச்சியில் ஆண்த நடனம் ஆடுகின்றான்.

இந்த வேளையில் ‘‘பேச்சுவார்த்தை’’ என்ற மரக்குற்றி மேடையின் அரைவாசிப்பகுதியில் தொங்குகிறது.

அதனை மனிதன் சுற்றேனும் பார்க்காது ஆண்த நடனம் ஆடுகின்றான்.

அரங்கின் திரை முடுகிறது.

முயற்சியுடையார்

மேடையின் திரை முன் கூட்டியே விலக்கப்பட்டுள்ளது.
மேடை வெறுமையாகவுள்ளது.

இசை கடலோரச் சூழலை பிரதிபலிப்பதாக கீழிருந்து மேலெழும்புகிறது.

இசை உச்ச நிலை அடையும் போது ஒளிப்பொட்டுக்கள் மேடையின் எல்லாப் பாகங்களிலும் பிரகாசமாக வந்து மறை விட்டது.

மேடையின் முன் வலது பக்கத்தால் மீன் பிடிக்கும் கட்டு மரம் போன்று ஊமிப்போர் ஊமம் செய்து கொண்டு மேடையின் நடுப்பகுதிக்கு நகரும் பொழுது கட்டுமரத்தின் நடுவில் ஒருவர் இருந்து மீன் பிடிக்கும் பாவனையில் ஊமத்தில் நிகழ்த்தி கொண்டிருப்பார்.

அதே நேரத்தில் பின் இடது மூஸலயிலிருந்து கடல் அலைபோல் ஊமிப்போர் நிகழ்த்திக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இவர்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து மேடைமுழுவதும் கடல் அலைபோல் தொடர்ந்து நிகழ்த்துவார்கள்.

சமவளினோக்கி

வளநாடன்

கட்டுமரமும் மேடைமுழுவதும் அசைந்து செல்லும் மீன் வனும் மீன் பிடிப்பான்.

சாதாரன அலையின் உணர்வை வெளிப்படுத்துவதாக ஊமிப்போரின் அசைவு அமைய வேண்டும்.

மீன்பிடித்த மீன்வனும், கட்டுமரமும் கடலைவிட்டு கரை வந்து சேரும்.

எங்கிருந்து புறப்பட்டாரோ அவ்விடத்தே வந்து சேர வேண்டும்.

மேடை இருட்டாகிறது.

இசை கடற்கரையின் குழலை வெளிப்படுத்துவதாகவும், அமைதியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ஒளி மெல்ல மெல்ல மேடையில் மங்கலாக நிரப்ப முன் வலதில் ஒளிப்பொட்டு பிரகாசமாக வரும்::

அந்த ஒளிப்பொட்டினுள் மீனவன் நின்று தொழிலுக்குப் போகப் புறப்படுவான்.

கடங் அடி கூடுதலாகக் காணப்படும்.

இவற்றை நன்கு அவதானிக்கும் போது இசையும் கடடிக்கு ஏற்றவாறு கூடும்.

குழப்பமான நிலையை உணர்த்திநிற்றல் நன்று.

மீனவன் கட்டுமரத்தைக் கடலில் தள்ளிவிட்டு தான் கட்டு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு துடுப்பை எடுத்து வலிப்பான்.

கட்டுமரம் கடலடியால் போகமுடியாமல் தத்தளிக்கும். மிகச்சிரமப்பட்டு மேடையின் நடுப்பகுதிக்குச் சென்றுவிடும்.

இந்தநேரத்தில் கடலடிவேகம் கூடியும் இசை, ஒளி குழம்பீய நிலையையும் காட்டுதல் வேண்டும்.

கடலில் தத்தளித்த மீனவன் திரும்ப கட்டுமரத்தைக் கரை கொண்டுவருவான்:

முன்வலது ஒளிப்பொட்டு பிரகாசமாகவே இருக்கும். மேடையின் ஏணைய ஒளிகள் அணைத்தும் இல்லாது போகும்.

சமவளிநோக்கி
வாநாடன்

மேடையின் பிள்புறத்திலுள்ள வெள்ளளத்திற்கு நீல ஒளி மங்கலாகப் பாய்சப்பட்டிருக்கும்.

கரைக்கு வந்த மீனவன் மேடையின் முன் வலது ஒளிப் பொட்டுனுள் வந்து நின்று ஆழ்ந்த யோசனையில் இருப்பான்.

அடுத்தநாள் தொழிலுக்குப் போக எண்ணியவாறு கட்டு மரத்தை கடவில் இரக்க ஆபத்தமாவான் அப்பொழுது கடலடி வேகமாக அடிக்கும்.

இதையும் குமம்பிவரும் ஒளிபும் குழப்பமாக இருக்கும். மாறி ஶாரி வேகம் கூடிய நிலையைக் காட்டவேண்டும்.

கடவில் கட்டுமரத்தைக் கள்ளிய மீனவன் மேடையின் முன் வலத்திலிருந்து முன்னால் ஊடாக முன் இடத்திற்குச் செல்வான்.

அங்கிருந்து கடி இடத்திற்குச் சென்று நடுப்பகுதிக்கு சென்றையும் வேண்ட கடலடியின் வேகத்தால் கட்டுமரம் பிரரும்.

மீனவன் கட்டுமரத்தை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு சிரிது நேரம் கத்தளிப்பான். கடலடி வேகம், இசை, ஒளி இவைகள் சற்று வேகம் குறையும்.

அப்பொழுது கட்டுமரத்தை நிமிர்த்தி கையால் வலித்துக் கொண்டு கரைவந்து சேர்வான்.

மேடை முழுவதும் இருட்டாகி முன் வலது ஒளிப்பொட்டு மட்டும் மங்கலாக இருக்கும். இதை அமைதியாகிவிடும்.

இவன் தனிமயில் சிற்தனவுசப்பட்டவனாய் இருப்பான். இசை, ஒளி எல்லாமே நின்றுவிடும்.

திருப்பு இசை மெல்ல மெல்ல அடைதியாக ஒரு சிந்தனை வசப்பட்டவன் என்பதை புலப்படுத்துவதாக அமைதல் வேண்டும்.

ஒளிப்பொட்டும் (முன்வலது) மெல்ல மெல்ல பிரகாசிக்கும். அப்பொழுது அந்த மீனங்களை இன்னும் சில மீனவர் கள் நிற்பார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரும் தனித்தனிச் சிந்தனை வசப்பட்டவர் களாகத் தென்பட்டு பின் ஒருவரையொருவர் பார்த்து கதைத் துக்க கொள்வார்கள்.

சமவெளிநோக்கி
வளநாடன்

இவைகள் ஊமத்திலேயே நிகழ்த்தப்பட வேண்டும்;
ஒளி, இசை யாவுமே நிற்கும்.

நின்ற ஒளியும், இசையும் கடலடியின் வேகத்தை புலப்
படுத்துவதாக அமையவேண்டும். மேடை முழுவதும் பிரகாச
மாக இருக்கும்.

சில விளாடிகளின் பின் மீனவர்கள் ஊமிப்போரைப்
பானித்து இயந்திரப்படகு ஒன்று உருவாக்குவார்கள்.

இசை இதற்கமைவாக இருத்தல் வேண்டும்.

இயந்திரப்படகு உருவாக்கிய பின் கடலில் கடலடியின்
வேகம் கூடுதலாகவிருக்கும்; படகை இறக்குவார்கள்.

இயந்திரப்படகை ஒருவர் ஒட்டுவார் ஏனையோர் கடலில்
வளையை வீசி திரும்ப படகுக்குள் இழுத்து கரையை வந்த
டைவார்கள்.

கரையைவந்து அவர்கள் மீனத்தெரிவு செய்து கூடை
யில் போட்டு வெளியில் கொண்டு போவார்கள்.

இந்த நேரத்தில் இசையும், ஒளியும் மெல்ல மெல்ல குறை
யும் ஊமிப்போரும் மெல்ல மெல்ல மேடையை விட்டகல்வார்
கள்.

திரையும் மெல்ல மெல்ல மூடும்:

மண்டபத்துள் ஒளி பிரகாசிக்கும்.

இந் நாடகத்தை நெறிப்படுத்துவோர் கவனத்திற்கு,

நெறியாளரின் திறனுக்கேற்ப கருச்சிதையின்றி மாற்றத்தைச்
செய்யலாம், மேடை அசைவுகளிலும் மாற்றத்தைச் செய்யலாம்.

மெவ்ளிநோக்கு

குறிப்புகள்

சாலைக்குறையின் எவ்வளவிடு

வளநாடன்

தாயின் பரிவோடு தூணிகட்டி
எம் நேசத்துக்குத் தாலாட்டுப்
பாடிவிட்டு தூணியெழுவனப்
பள்ளியெழுச்சியும் பாட்டுகிறார்.
நெருப்பின் பொழுதாவி எம் நெஞ்சங்களில்
உணர்வின் தீழுட்டுகிறார்.
மாயக்கல்லணாடியின் பிம்பங்களாக
எந்த ஜாலமுமற்று நெற்றிப்
பொட்டடையே நிலவாகக் காட்டுகிறார்.
ஆவிப்ரக்கும் அவர்தம் வார்த்தைகளில்
குடு தெரிகிறது.
உள்ளே கொதிப்புறும் உலை முகத்தின்
வாயிமாழியில் புணைவுகள் இருக்காது.
பொய்யான வேவடிங்கள் கிடையாது.
வளநாடனின் படைப்புகள்
ஆடைகள் அதிகமற்று உலவுகிறது
பொய்யற்ற ஆதிமனித்துரைப் போல...

புதுவை இரத்தினாதுரை